

ÅRGÅNG 125 ■ NUMMER 9 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ SEPTEMBER 2001

LIAHONA

LIAHONA

SE SIDAN 2

PÅ OMSLAGET

Profeten Joseph Smiths föräldrars sovrum i deras trähus på 1820-talet. Se "Återställsens vagga", sidan 10. (Foto Craig Dimond.)

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Fotoillustration Steve Bunderson.

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: ATT LEVA MED VÅRA ÖVERTYGELSER PRESIDENT GORDON B HINCKLEY
- 10 ÅTERSTÄLLESENS VAGGA
- 18 ÅTERSTÄLLESENS RIKEDOM ÄLDSTE NEAL A MAXWELL
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: BYGGA UPP ENIGHETEN I FAMILJEN GENOM TEMPELTJÄNST OCH SLÄKTFORSKNING
- 32 "SÅ GJORDE HAN NÅGRA TILL APOSTLAR" EDWARD J BRANDT
- 42 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: LÄRJUNGESKAPETS PRIS
JAG BEHÖVDE EN VÄLSIGNELSE BRANDON J MILLER
EN ÖPPNING I MOLNEN ANA LIMA BRAXTON
NYA DRÖMMAR ERSATTE DE GAMLA MARÍA PATRICIA ROJAS V
EN TUFF COWBOY ALLAN L NOBLE
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA SEPTEMBER 2001

UNGDOMSSIDORNA

- 8 HUNDRA FRÅGOR LANI RICKS
- 26 ANA LUCRECIA MORALES: EN POETS GÅVA DON L SEARLE
- 29 FÖRSLAG TILL SKRIFTSTUDIER
- 30 RAD PÅ RAD: DÖDLIGHETENS KONFLIKT
- 40 ATT FORMA EN KARAKTÄR: VÄLKÄNDA CITAT FRÅN
PRESIDENT DAVID O MCKAY

LILLA STJÄRNAN

- 2 "VEM ÄR DEN DÄR PROFETEN?" JANE MCBRIDE CHOATE
- 5 EN PROFETS EXEMPEL PRESIDENT THOMAS S MONSON
- 6 SAMLINGSSTUNDEN: JAG KAN FÖLJA PROFETEN DIANE S NICHOLS
- 8 NYA VÄNNER: MIYAKO TASHIRO FRÅN OSAKA I JAPAN MELVIN LEAVITT
- 11 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: MANNEN MED DE ORENA ANDARNA;
EN KVINNA RÖR VID JESU KLÄDER
- 16 FÖRSÖKER LIKNA JESUS
LYDER MINA FÖRÄLDRAR GUSTAVO ADOLFO LOAIZA VERGARA
BÖN HJÄLPER FRANCISCO JAVIER LOAIZA VERGARA

SE SIDAN 32

September 2001 • Årgång 125 • Nummer 9
LIAHONA 21989 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:
Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:
Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander
Rådgivande: L Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M Madsen

Studiekursavdelning:
Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:
Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: R Val Johnson
Redaktör: Roger Terry
Bidragande redaktör: Jenifer Greenwood
Redaktionsassistent: Susan Barrett
Tidskriftsassistenter: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:
Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Senior Designer: Sharri Cook
Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,
Kelli Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,
Claudia E Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:
Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:
Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Uthandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

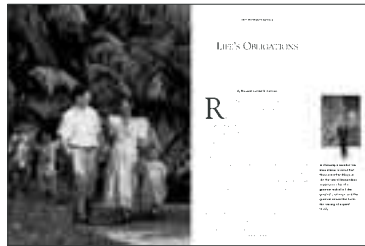
Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kinesiska, kiribati, koreanska, lettiska,
litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska,
thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar
för olika språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:
September 2001 Vol. 125 No. 9. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA
subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty
days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Sub-
scription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by
phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

VÄGLEDNING FÖR LIVET FRÅN PROFETEN

Så välsignade vi är att ha en levande profet i dessa sista dagar. Första presidentskapets budskap av president Gordon B Hinckley i majnumret 1999 av *Liahona* (engelska) är en sådan livgivande kompass. Detta budskap, "Skyldigheterna i livet", är så rikt och rörande. Det har stärkt mitt vittnesbörd om Guds levande profet. Varje dag tar jag mig tid att läsa delar av detta budskap.

Vid ett tillfälle, gick jag till en restaurang och tog budskapet med mig. En av mina kunder bad att få läsa det. Efter han läst det, bad han om en kopia. Mannen medgav att budskapet är "inspirerat och att det verkligen kan tillämpas på nutida liv".

Attah Frederick,

Bauchi gren,

Jos distrikt i Nigeria

SEX ÅR GAMMAL DOTTER ÄLSKAR

A LIAHONA

A *Liahona* (portugisiska) är en verklig välsignelse i mitt liv. Min sexåriga dotter älskar den. När tidningen kommer ber hon mig omedelbart att läsa berättelser från barnens sidor i tidningen.

Vera Lucia Antoniassi Guerino,

Hortolândia församling,

Castelo stav i Campinas i Brasilien

INBUNDEN SAMLING AV LIAHONA

Jag har samlat på utgåvor av *Liahona* (spanska) under många år. Varje år är det en stor glädje att få det sista numret, så jag kan binda in årets tidningar till en volym. Dessa volymer är en ovärderlig källa med information.

Liahona har en viktig plats i mitt lilla bibliotek, som också innehåller handledningar, böcker och andra publikationer från kyrkan. Min samling av *Liahona* sträcker sig från konferensrapporterna år 1970 till den senaste utgåvan detta år. Den har hjälpt mig att förstå evangeliet bättre, den har fungerat som en praktisk guide för det dagliga livet och har hjälpt mig att förbereda mig för lektioner, tal, och andra uppgifter i kyrkan. Den ger också positiv underhållning som upplyfter mig och motiverar mig att följa Herren Jesus Kristus.

Daniel Alarcón,

Samanes församling,

Alborada stav i Guayaquil i Ecuador

EN VÄLSIGNELSE OCH EN VÄGVISARE

Liahona (spanska) har blivit en av de vackraste välsignelserna som vår familj får varje månad. I den finner vi många av svaren på våra böner. Tidningen är en inspirerad publikation. Den talar till oss personligen och rakt på sak om hur mycket vår himmelske Fader älskar oss. Artiklarna från första presidentskapet och andra generalauktoriteter hjälper oss förstå skrifterna bättre. Som familj är vi tacksamma för den andliga styrka vi erhåller och kunskapen vi får genom tidningen.

Maria Corina Smith de Cardona,

San Miguelito andra gren,

San Miguelito stav i Panama

Att leva med våra övertygelseser

President Gordon B Hinckley

S om medlemmar i kyrkan har vi blivit som en stad på ett berg som inte kan döljas (se 3 Nephi 12:14). Vare sig vi vill eller inte, skiljer sig var och en av oss från världen. Vi har tagit del av sanningen, och med det kommer ett ansvar. Vårt ansvar är personligt, eftersom ett vittnesbörd är personligt.

När Herren i denna tidshushållning förkunnade att detta är "den enda sanna och levande kyrka på hela jordens yta" (L&F 1:30), hamnade vi genast i en position vi inte kan skygga för och vilken var och en av oss måste möta med ödmjukhet och mod. Varje sann medlem i Herrens kyrka, vars liv genomsyras av Mästarens evangeliums ande, har den känslan när han eller hon umgås med andra. Men när vi väl har fått ett vittnesbörd, måste vi leva med det. Vi måste leva med vårt samvete. Vi måste leva med vår Gud.

Det är inte bara nya medlemmar som ibland går igenom svåra stunder och som kan känna modfällighet och ångslan när de berättar om sitt medlemskap i kyrkan för familj och vänner. Rent generellt erfar alla detta som försöker hålla fast vid ledstången av järn när de vandrar genom världens töcken. Det har alltid varit så. Priset för

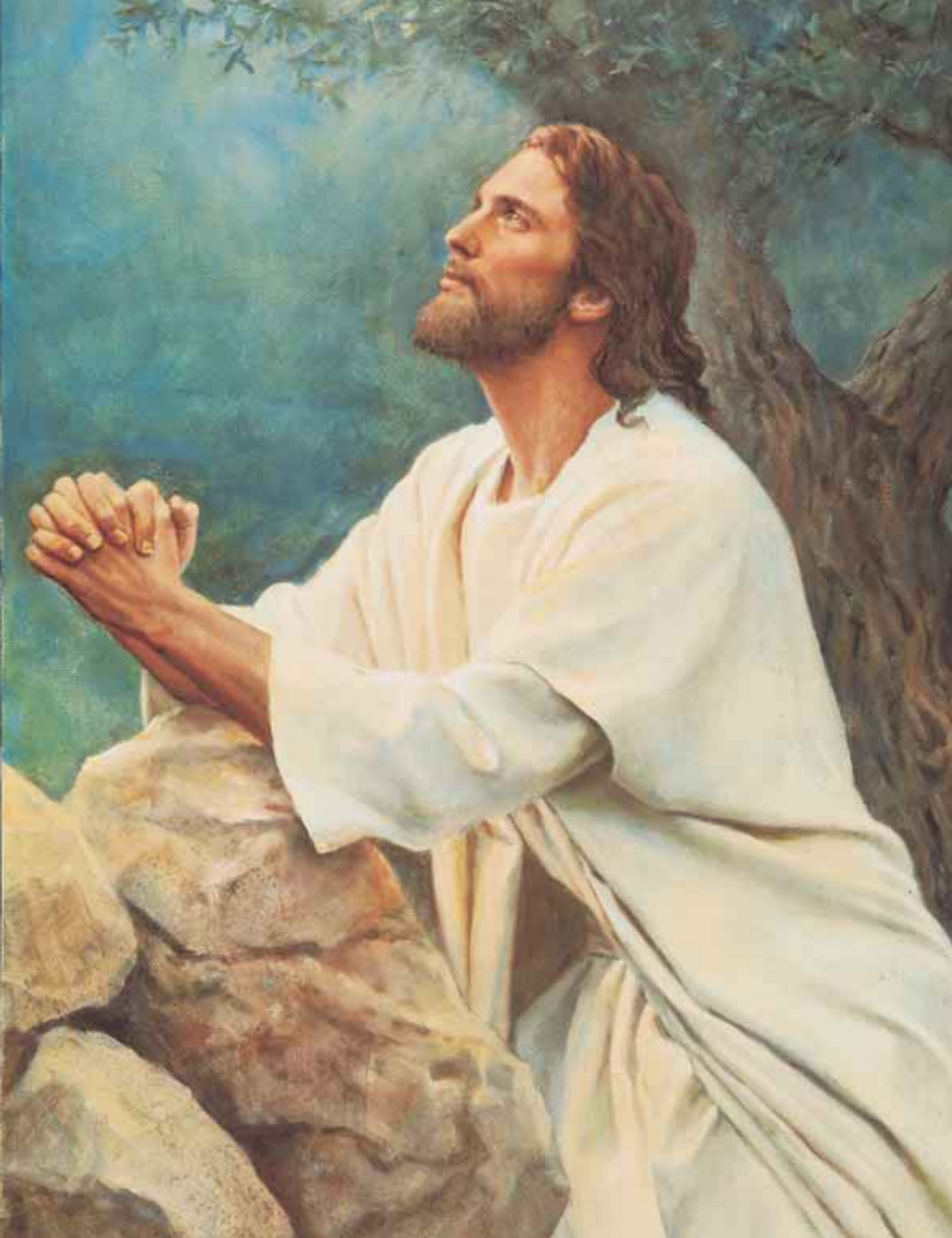
lärjungeskap är personligt mod. Priset för att lyssna till samvetet är personligt mod.

MOD UNDER ALLA TIDSHUSHÅLLNINGAR

Det finns ingen mer gripande bild i hela historien än den av Jesus i Getsemane och på korset, ensam, då han som människosläktets Återlösare, världens Frälsare, frambringade försoningen.

Jag kommer ihåg när jag var med president Harold B Lee (1899–1973) i Getsemane ortagård i Jerusalem. Vi kände, om än mycket lite, den fruktansvärda kamp som skedde här, en kamp så intensiv, att blod sipprade ut från varje por, när Jesus brottades ensam i anden (se Lukas 22:44; L&F 19:18). Vi mindes sveket av en som blivit kallad till en förtroendeposition. Vi mindes att onda män lade brutala händer på Guds son. Vi mindes den ensamma personen på korset, som med ångest ropade: "Min

Det finns ingen mer gripande bild i hela världshistorien än den av Jesus i Getsemane och på korset, då han ensam, som människosläktets Återlösare, världens Frälsare, frambringade försoningen.

Gud, min Gud, varför har du övergett mig?” (Matteus 27:46). Ändå gick världens Frälsare modigt vidare för att frambringa försoningen för vår skull.

Inre mod är en nödvändig egenskap hos dem som följer Herren. När det religiösa förtryckets tyranni kuvade Europa under 1500-talet, reste sig modiga män upp på olika platser. Jag tror att reformatorerna var inspirerade av Gud att lägga grunden för en tid när ”en annan ängel” skulle ”flyga över himlens mitt [med] ett evigt evangelium att förkunna för jordens invånare, för alla länder och stammar och språk och folk” (Uppenbarelseboken 14:6). Det var i Tyskland som Martin Luther, med personligt mod att agera ensam, tillkännagav sina 95 teser. Det som han och hans kollegor och efterföljare utstod är en del av historien. När de banade vägen mot en mer upplyst era, vandrade de nästan helt ensamma bland andra människors hån.

Vår tidshushållnings store profet var också han en man med mod och övertygelse. Den 14-årige pojken som kom ut från skogen blev snart förföljd av somliga, och han var hatad under hela sitt liv. Det finns inte många bilder som är mer rörande än den där profeten Joseph Smith modigt går framåt med endast en handfull trofasta efterföljare. Han gav sitt liv för sitt vittnesbörd om sanningen.

Under varje tidshushållning har Herrens efterföljare besuttit det mod som behövs för att välja att tjäna Gud hellre än folkets åsikter.

EN OMVÄNDS MOD

Jag tänker på en vän jag lärde känna när jag var missionär i London för många år sedan. Han kom till vår dörr i regnet en kväll. Jag öppnade när han knackade på dörren och bjöd honom att stiga på.

Efter vad jag kommer ihåg, sade han: ”Jag måste få tala med någon. Jag är alldeles ensam.”

Jag frågade vad som stod på.

Han sade: ”När jag blev medlem i kyrkan, sade min far

åt mig att lämna hans hus och aldrig komma tillbaka. Några månader senare drog min idrottsklubb in mitt medlemskap. Förra månaden fick jag sparken av min chef eftersom jag är medlem i den här kyrkan. Och i går kväll sade kvinnan jag älskar att hon aldrig skulle gifta sig med mig eftersom jag är mormon.”

Jag sade: ”Om detta har kostat dig så mycket, varför går du då inte ur kyrkan och går tillbaka till din fars hus, till din klubb, till jobbet som betydde så mycket för dig, och gifter dig med kvinnan du tror att du älskar?”

Han sade ingenting under vad som kändes som en lång stund. Sen lade han huvudet i sina händer och grät som om hans hjärta skulle brista. Slutligen tittade han upp genom sina tårar och sade: ”Jag skulle inte kunna göra det. Jag vet att detta är sant, och om det så skulle kosta mig livet, skulle jag inte kunna avstå från det.”

Han tog upp sin hatt, gick mot dörren och ut i regnet. Medan jag betraktade honom, tänkte jag på samvetets kraft, trons ensamhet och det personliga vittnesbördets styrka och kraft.

MOD OCH ENGAGEMANG

Jag vill säga till kyrkans medlemmar, särskilt till kyrkans unga män och kvinnor, att jag hoppas att ni kommer att känna ett inre personligt mod som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. För detta är Herrens krav när vi vandrar genom vår jordiska provotid, medan vi visar honom och oss själva att vi verkligen ”[älskar] Herren, [vår] Gud, med hela [vårt] hjärta och med hela [vår] själ och med hela [vårt] förstånd” och att vi ”[älskar vår] nästa som [oss själva]” (Matteus 22:37, 39).

Det krävs beslutsamhet för att vara dygdig när alla omkring dig hånar dygden.

Det krävs hängivenhet för att avstå från skadliga ämnen när personerna i din omgivning hånar nykterhet och drogfrihet.

Det krävs mod för att vara en man eller kvinna med

redbarhet när de omkring dig försakar evangeliets principer till förmån för egennyttan eller bekvämlighet.

Det krävs att vi har kärlek i hjärtat för att bära fridfulla vittnesbörd om Herren Jesu Kristi gudomlighet för dem som har för avsikt att förlöjliga, förringa och förnedra honom.

Det kommer stunder som kräver mod från var och en av oss, för Herrens lärjungar måste leva efter sitt samvete. Herrens lärjungar måste leva efter sina principer. Herrens lärjungar måste leva efter sina övertygelser. Var och en av oss måste leva med sitt vittnesbörd. Om vi inte gör det, kommer vi att bli olyckliga och förtvivlat ensamma.

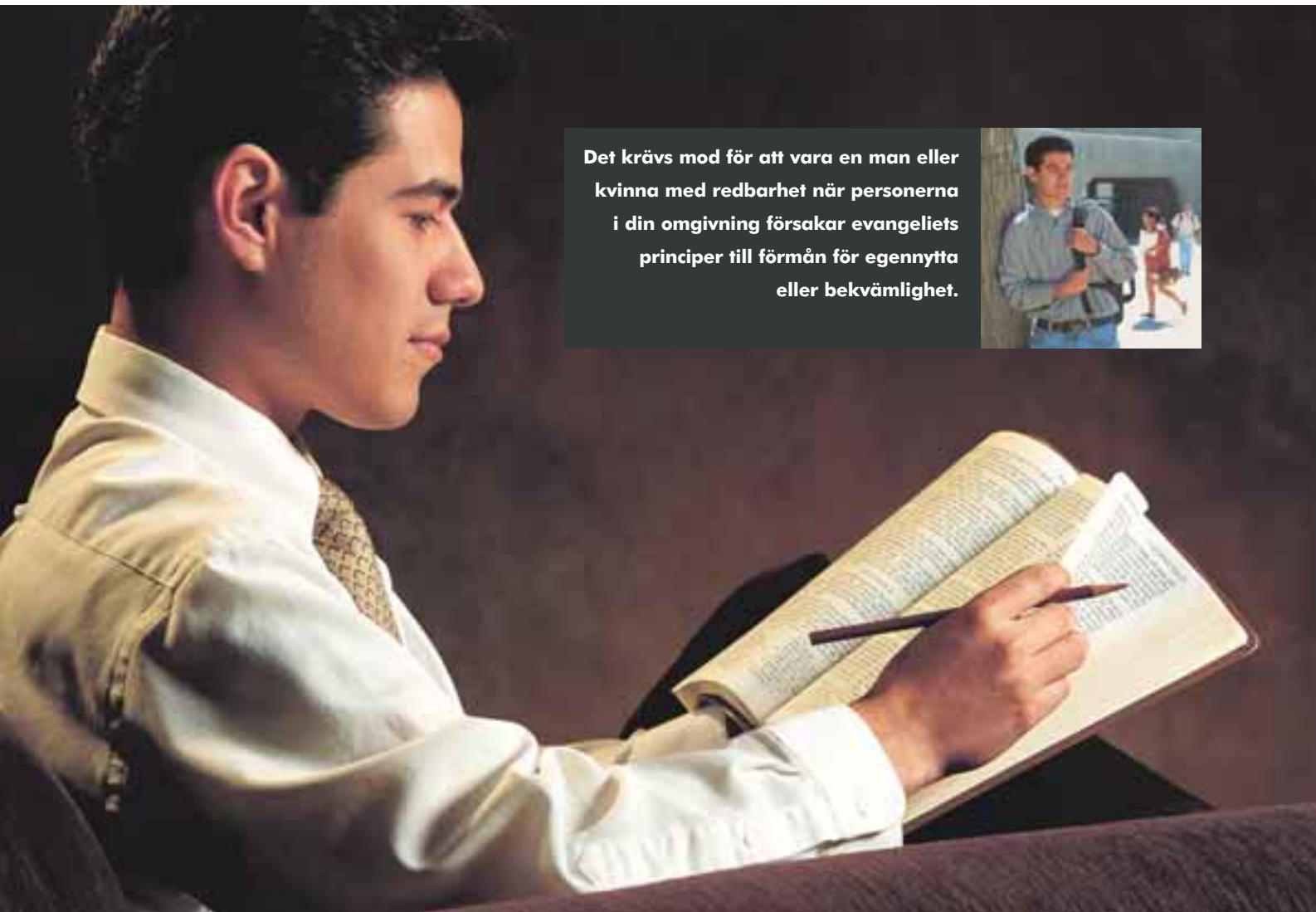
VI ÄR INTE ENSAMMA

Men trots att det kan finnas taggar och besvikelser, trots att det kan finnas hjärtesorg, till och med brutna hjärtan, kan de som följer Herren finna frid och tröst och styrka. För det är Herren själv som har sagt:

”Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ” (Matteus 11:28–29).

Det är Herren som har sagt att om vi lyder buden, ”[skall] den Helige Anden . . . vara [vår] ständige

Det krävs mod för att vara en man eller kvinna med redbarhet när personerna i din omgivning försakar evangeliets principer till förmån för egennyttan eller bekvämlighet.

ledsagare” (L&F 121:46) för att ge oss mod, för att undervisa oss, leda oss, trösta oss och hålla oss uppe. För att ha dess sällskap, måste vi be om det, leva för det och vara lojala mot Herren.

Jag tror att Mormon mycket väl utifrån sina egna erfarenheter kände till sanningen i sina ord att ”Hugsvalare[n] fyller människan med hopp och fullkomlig kärlek, och denna kärlek förbliver genom flitig bön allt intill änden, då alla de heliga skola bo hos Gud” (Moroni 8:26). Trots att vi ibland kan vara på egen hand bland världens människor, behöver vi inte vara ensamma, för Herren har gett oss den Helige Anden som vår följeslagare.

Dessutom har Herren gett oss andra som vi kan umgås med och därigenom bygga upp vår ande och stärka vårt mod — lärjungar med samma åsikter, med samma känslor, med samma ande. Som apostel Paulus sade, behöver vi inte längre vara ”främlingar . . . utan äger samma medborgarskap som de heliga och har [vårt] hem hos Gud” (Efeserbrevet 2:19). Till Thessalonikerna, skrev han om att stödja varandra:

”Därför skall ni trösta och bygga upp varandra . . .

Vi vädjar till er . . . att sätta värde på dem som har det tyngsta arbetet bland er . . .

Visa dem den största kärlek och uppskattning för allt vad de uträttar” (1 Thessalonikerbrevet 5:11–13).

Även om det krävs av oss som Herrens lärjungar att vi stundtals ödmjukt och modigt står ensamma, kommer Herren inte att överge oss. Han ger oss också andra människors vänskap som kan bygga upp och stärka oss medan vi utför vårt arbete att välsigna andra i världen. Och om vi är bedjande och lojala mot honom och hans bud, kommer Herrens löfte att kunna tillämpas på oss: ”Jag skall gå

framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder” (L&F 84:88).

Detta är ett löfte från Herren. Jag tror på det. Jag vittnar för er om dess sanning. Må Herren välsigna alla som går ut ur världens mörker och in i det eviga evangeliets ljus. Må han välsigna oss alla att vandra ödmjukt och modigt och att i våra hjärtan känna den frid som kommer från att forma ens liv utifrån sanningens principer — den ”frid, som övergår allt förstånd” (Filipperbrevet 4:7; 1917 års bibelöversättning).

Låt oss glädjas i kunskapen om att trots att vi modigt ska stå fast medan vi vandrar genom dödligheten och till och med genom våra prövningar, kommer Gud inte att lämna oss utan sin vägledning och uppbyggande kraft.

Må vi gå framåt med våra rättfärdiga övertygelser. Må vi vandra i sanning och i tro och i kärlek. För om vi gör det, kommer Herren att uppehålla och stärka oss: ”Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag

ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet” (Johannes 14:27). □

Vi behöver inte vara ensamma, för Herren har gett oss den Helige Anden som vår följeslagare. Och han har gett oss andra som kan bygga upp vår ande och stärka vårt mod.

TANKAR TILL HEMLÄRARE

1. Varje medlem i kyrkan bör känna ett personligt ansvar att vara som en stad på ett berg som inte kan döljas (se 3 Nephi 12:14).

2. De som lever enligt sitt samvete och evangeliets principer får frid och styrka från Herren.

3. Vi har fått den Helige Andens och andra medlemmars sällskap, som kan bygga upp och stärka oss när vi lever i enlighet med Frälsarens undervisning.

100 frågor

Listan gjorde mig modlös tills jag fann alla svaren på ett ställe.

Sedan mina primärdagar har jag vetat att Mormons bok är Guds ord. Jag visste också att jag borde läsa den varje kväll. Olyckligtvis gick jag på något sätt miste om delen sök, begrunda och be av skriftstudierna.

Under andra året i gymnasiet gav Jennifer Cotton, en vän som inte var medlem, mig flera pappersark med rubriken "Frågor till Lani", skriven med feta bokstäver. Jag stoppade ner pappersarken i min ryggsäck och skyndade mig till lektionen.

Senare samma vecka hade frågorna hamnat längst upp i min ryggsäck. Det var exakt 100 frågor om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — 100 frågor!

Jag kände mig oerhört otillräcklig. Jag vädjade till min himmelske Fader att hjälpa mig svara på dessa frågor. Jag kände mig manad att öppna mina skrifter. Den första versen jag läste var: "Därför, bedjen och I skolen få, klappen och för eder skall varda upplåtet, ty den som beder, han får, och den som klappar varder upplåtet" (3 Nephi 27:29). Mina ögon fylldes med tårar, och jag visste

att jag kunde hitta svaren med min himmelske Faders hjälp.

Jag studerade skrifterna i flera timmar. Jag blev häpen över att hitta verser som svarade på frågor som hade verkat så skrämmande några timmar tidigare.

Nästa dag gav jag Jennifer svaren, tillsammans med en Mormons bok. Hon tackade mig med tårar i ögonen.

Jennifer ringde samma kväll för att berätta att hon läst ut Första Nephi. Jag kan inte beskriva den glädje jag kände. Mosiah 18:9 talar om för oss att de i sanning troende är villiga att "stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting". Jennifer gav mig en möjlighet att stå som ett vittne — och senare möjligheten att se henne döpas in i kyrkan.

Nu har jag ett starkt vittnesbörd om Mormons bok. Vilka behov eller problem jag än har, så kan jag vända mig till mina skrifter. Genom att söka, begrunda och be, vet jag att jag kommer att finna svaret. □

Lani Ricks är medlem i BYU:s 35:e församling i Brigham Young-universitetets 15:e stav.

OVAN: Tunnbinderiet, trähuset och ladan som nyligen restaurerats ser ut som de gjorde då familjen Smith bodde här.

INFÄLLT OVAN: År 1820 var denna "vackra lund tillräckligt tät och avskild från vägen för att ge den nödvändiga avskildhet [den unge Joseph] önskade; och på morgonen en vacker, klar dag i början på våren, knäböjde han här, för första gången under hela sitt liv, för att vädja till Gud i en personlig, direkt och muntlig bön".¹

Återställensens vagga

Joseph Smith den äldres familjegård, med dess trälund och timmerhus, är helig mark där Jesu Kristi återställda evangelium fostrades.

Här, med början under våren år 1820, strax söder om Palmyra i staten New York, blev Joseph Smith den äldres 40 hektar stora gård en helig plats — helig mark.

Här, i en skogsdunge, visade sig vår himmelske Fader och hans son Jesus Kristus för den 14-åriga Joseph Smith den yngre. Här trodde familjen Smith, som var de första som fick höra om det gudomliga besöket, på sin son och bror Joseph. Här visade sig ängeln Moroni vid många tillfällen för den unge profeten och berättade för honom om en bok skriven på plåtar av guld, vilka innehöll ”en berättelse om denna (amerikanska) kontinents forna invånare” (Joseph Smiths skrifter 2:34).

Efter att den 21-åriga Joseph mottagit plåtarna år 1827, var det här, i trähuset och tunnbinderi- et, som han gömde de heliga uppteckningarna för att beskydda dem

tills han kunde översätta inristningarna och ge ut dem som Mormons bok.

Och så kom det sig att i tidernas fullhets utdelnings gryning, blev familjen Smiths gård vaggan där Jesu Kristi återställda evangelium placerades, beskyddades och vårdades. Idag är timmerstugan, trähuset, tunnbinderi- et (en plats där trätunnor tillverkas och repareras) och ladan restaurerade till deras ursprungliga skick, vilket gör det lättare för oss att föreställa oss det som hände här. Den heliga lunden ligger på promenadavstånd och på en liten kulle, med utsikt över gården, finns ett nytt Herrens hus — templet i Palmyra i staten New York.

Här följer fotografier av Joseph Smith den äldres gård med en kort redogörelse för några av de händelser som skedde här under återställens tidiga år.

OVAN: På kvällen den 21 september år 1823, antecknade Lucy Mack Smith, profetens mor, att Joseph "gick till sängs allvarlig och tankfull till sinnes".² Joseph skrev senare om den natten: "Medan jag så höll på att åkalla Gud, upptäckte jag ett sken, som syntes i rummet . . . en person [syntes] vid sidan av sängen . . . Han kallade mig vid namn och sade till mig, att han var en budbärare sänd av Gud till mig och att hans namn var Moroni".³

OVAN: "Vi hade ett ombonat timmerhus, smakfullt möblerat",⁴ skrev Lucy Mack Smith om timmerhuset med dess två rum på bottenvåningen och två sovrum på övervåningen.

OVAN: Köket i timmerhuset var förmodligen platsen där familjen hade många djupa diskussioner och trevliga stunder tillsammans. När familjen Smith inte kunde betala den sista avbetalningen på trähuset, flyttade de slutligen tillbaka in i timmerhuset år 1829.

HÖGER: Några år efter det att familjen Smith hade flyttat in i timmerhuset, började den då 24-åriga Alvin, den äldste sonen, att planera och påbörja byggandet av ett trähus. "Till grannarna som iakttog det nya husets framsteg, sade han ofta: 'Jag kommer att ha ett trevligt, behagligt rum för far och mor att sitta i, och allt ombesörjt för deras välbefinnande. De ska inte arbeta mer som de har gjort tidigare.' Men Alvin fick inte se det färdiga huset."⁵ I mitten av november år 1823 blev han sjuk och dog.

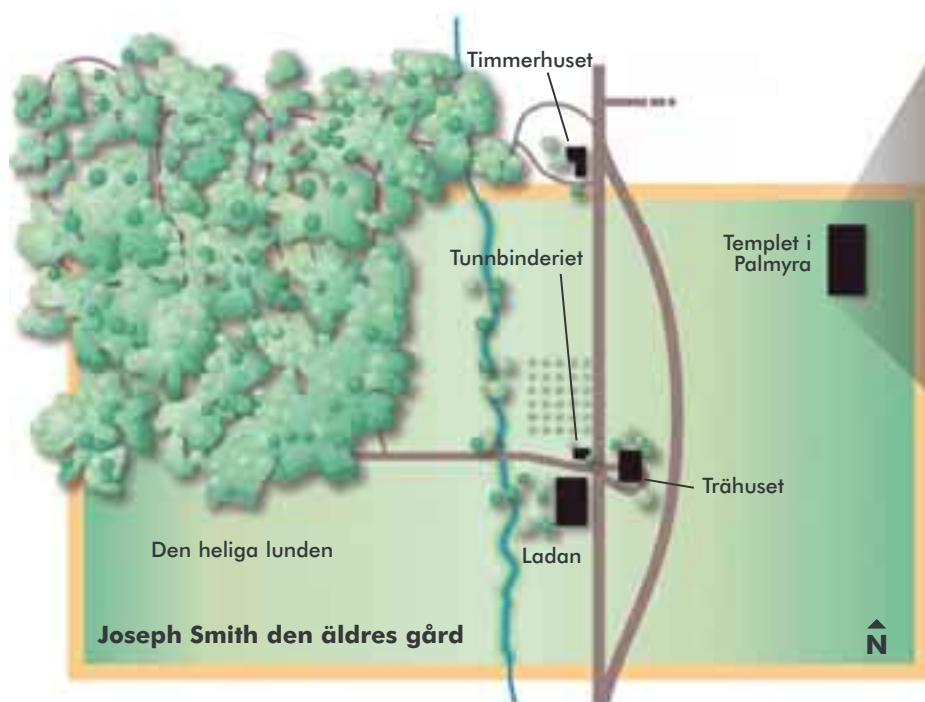
I trähuset (OVAN) och dess kök (OVAN TILL HÖGER) var familjebön och bibelstudier en vanlig del av vardagen. Sonen William sade: "Far brukade ha sina glasögon i sin västficka, och när vi pojkar såg honom känna efter sina 'ögon', visste vi att det var ett tecken för att göra sig redo för bön, och om vi inte såg det brukade mor säga, . . . 'förbered er för bön'. Efter bönen sjöng vi en sång".⁶

VÄNSTER: Här blev Josephs systrar Catherine och Sophronia en kväll nerbäddade i sovrummet bredvid köket när någon såg en grupp män komma mot huset. Joseph rusade upp, tog plåtarna inlindade i tyg, och gömde dem i sängen mellan flickorna och sade: "Låtsas som om ni sover". Två män kom in i rummet, en med en lykta, såg de två sovande flickorna, tittade under sängen och gick.⁷

OVAN: Salongen i trähuset, med dess fönster som vätte mot väster och den heliga lunden, var en favoritplats för familjen Smith att samtala på. Här berättade Joseph ofta om det han hade lärt sig. Hans mor nedtecknade att efter Moronis besök "fortsatte Joseph att få instruktioner från Herren, och vi fortsatte att samla barnen varje kväll för att lyssna medan han skildrade det han mottagit".⁸
INFÄLLT TILL HÖGER: Joseph den äldres och Lucy Mack Smiths sovrum på bottenvåningen i trähuset.

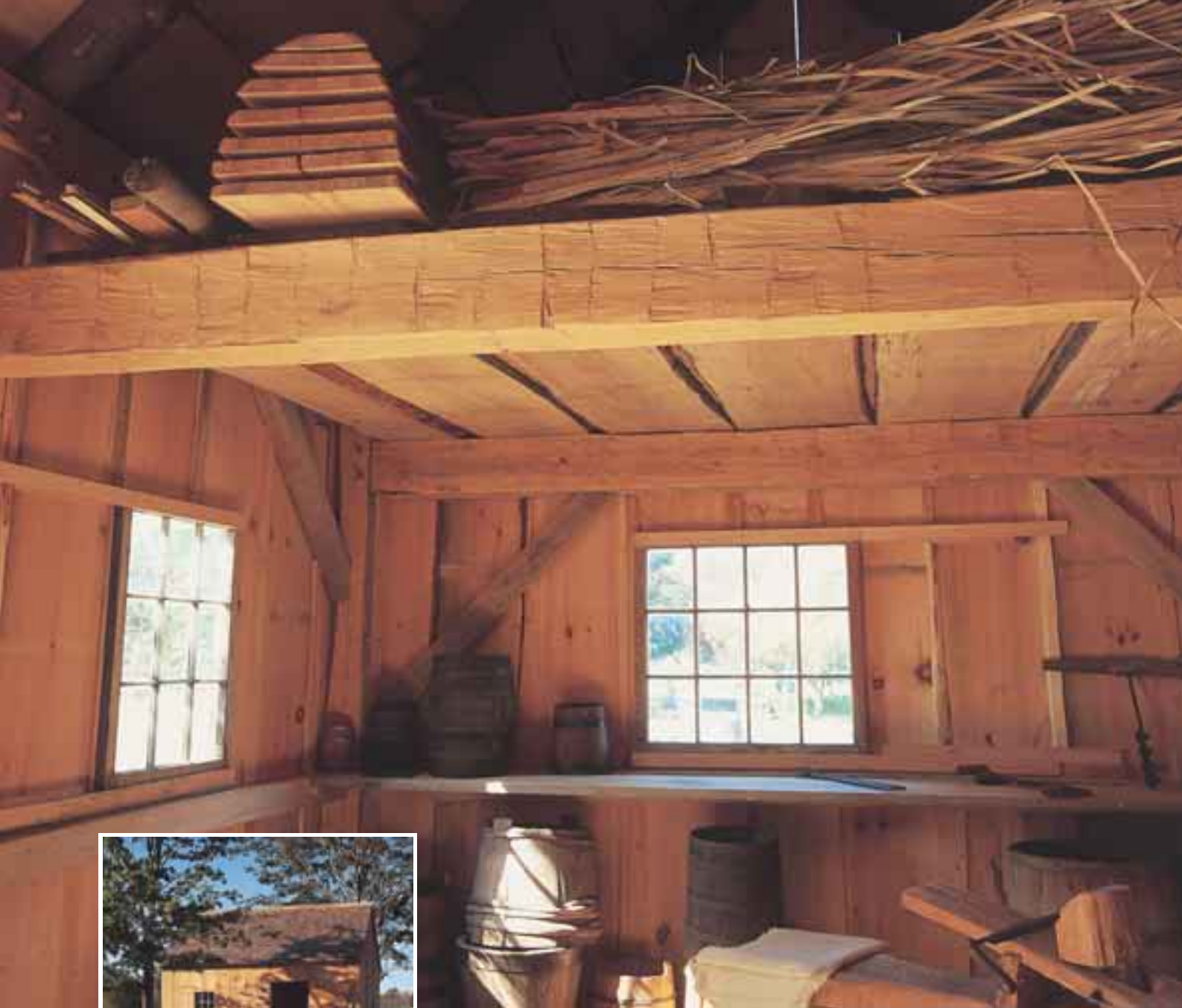

Templet i Palmyra i staten New York invigdes av president Gordon B Hinckley den 6 april 2000, exakt 170 år efter det att kyrkan organiserats i närliggande Fayette i New York, och 180 år efter det att den unge Joseph Smith knäböjde i lunden i närheten av den plats där templet nu står. Under invigningen av templet vädjade president Hinckley till vår himmelske Fader: "Vill du ta emot detta som ditt heliga hus. Det representerar ansträngningarna från dem som älskar dig och som älskar din son. Det bär på sin vägg orden 'Helgad åt Herren, Herrens hus'. Det är ditt, kära Fader. Vi skulle vara så tacksamma om du skulle besöka det med din närvaro i åminnelse av ditt tidigare besök i den näraliggande heliga lunden för 180 år sedan. Låt din Helige Ande vistas här."

På de 40 hektar som tillhörde familjen Smiths stora gård fanns den heliga lunden, timmerhuset, trähuset, ladan och tunnbinderi. Det nyligen invigda templet i Palmyra i staten New York är byggt på det nordöstra hörnet av familjen Smiths ursprungliga gård. Byn Palmyra ligger norr om familjen Smiths gård, och kullen Cumorah ligger nästan fem kilometer sydöst om gården.

OVAN: Ladan och tunnbinderi. VÄNSTER: Joseph Smith d.ä. och hans söner arbetade hårt för att röja deras skogsbeklädda mark för att få odlingsbar åkermark. De lyckades röja 12 hektar medan de bodde i timmerstugan och ytterligare 12 medan de bodde i trähuset. De ägde även upp till 1 500 lönnar, från vilka de samlade kåda under våren som de omvandlade till sirap och socker. Ladan var mittpunkten för dessa aktiviteter, förutom det dagliga arbetet med gröda och djur.

Joseph flyttade trälådan och guldplåtarna ifrån eldstaden i trähuset. Han gömde plåtarna på loftet i tunnbinderiet (INFÄLLT OVAN) och lade den tomma lådan under golvbräderna. Samma kväll bröt en pöbel upp golvet och krossade den tomma lådan men brydde sig inte om att söka igenom loftet strax ovanför deras huvuden (OVAN). □

SLUTNOTER

1. B H Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:53–54.
2. *History of Joseph Smith*, redigerad av Preston Nibley (1958), s 74.
3. Joseph Smiths skrifter 2:30–33.
4. *History of Joseph Smith*, s 65.
5. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:32.
6. Citerad i Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:35.
7. Mary Dean Hancock, "The Three Sisters of Joseph Smith", utdrag, sidorna iii–7, RLDS Archives. Mary Dean Hancock är Catherine Smith Salisburys barnbarn.
8. *History of Joseph Smith*, s 82.

ÅTERSTÄLLELSENS RIKEDOM

Äldste Neal A Maxwell
i de tolv apostlarnas kворum

Det återställda evangeliet fördriver tvivel och förtvivlan, ger oss tillförsikt beträffande odödligheten och Guds stora lycksalighetsplan.

Jag börjar med att nämna några tecken på den besvärliga tid vi lever i. Detta är värt att begrunda, om än i korthet, eftersom detta är omgivningen, dag ut och dag in, i vilken du och jag arbetar under denna sista tidshushållning.

TVIVEL OCH FÖRTVIVLAN

De många århundraden som gått sedan Jesu jordiska messiaskap tycks ha lagt hinder i vägen för tron hos många i de sista dagarna. Petrus profetia om de sista dagarnas tvivlare blir sålunda ständigt uppfylld: "Hur blir det med löftet om [Kristi] ankomst? . . . Allt är som det har varit sedan världens skapelse" (2 Petrusbrevet 3:4).

Till följd därav ser många upprepningarna hos mänskligheten som en avsaknad av skönjbara, gudomliga avsikter.

Den likgiltighet som detta medför, bidrar till ogudaktigheten, och ogudaktigheten för med sig den ofrånkomliga skörden av bitter förtvivlan (se Moroni 10:22; L&F 45:27; Joseph Smiths skrifter — Matteus 1:30). Allt eftersom kärleken kallnar hos de flesta, ser man dessutom ett omfattande misslyckande när det gäller att hålla både det största och det näst största budet (se Matteus 22:36–40; 24:12).

Det är inte överraskande att de förtvivlade ifrågasätter livets mening och säger: "Är detta allt vad livet har att erbjuda?" Till och med deras erövringar och prestationer visar sig i slutändan vara meningslösa. MGM:s Louis B Mayer, som en gång var den mäktige herren på Hollywoods täppa, sade till exempel helt förtvivlad från sin sjukhussäng vid slutet av sitt liv: "Inget spelar någon roll. Inget spelar någon roll."¹

Återställelsen erbjuder en rik skörd av frälsande trosläror och eviga välsignelser i en värld där de som lever utan Gud erhåller få och flyktiga nöjen.

FLYKTIGA NÖJEN

De som "leva utan Gud i världen" samlar ivrigt sina få och flyktiga nöjen, men de kan inte finna sann lycka (se Mosiah 27:31; Mormon 2:13). Många idag rycks med i en eller annan form av "klubb-och-pub-kulturen". Andra inriktar sig på de populära och utbredda ersättarna för sann religion — sport och politik. Allt detta åtföljs av en politisk förändring medan ni och jag ser de världsliga "Prinsarna kommer, prinsarna går, en timme av pompa och ståt de får".²

Liksom under Noas dagar, fastnar många individer i livets rutiner, som att äta och dricka, gifta sig och bli bortgifta (se Matteus 24:38; se också verserna 36–39). Många av de välbärgade säger: "Jag är rik, jag har vunnit rikedom och saknar ingenting" (Uppenbarelseboken 3:17), samtidigt som de är förvirrade angående orsaken till detta och säger: "Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom" (5 Moseboken 8:17). Det är utan tvivel likadant idag som det var i forna Israel när "var och en gjorde vad honom behagade" (Domarboken 17:6; 21:25). I våra dagar "[vandrar] var och en . . . sin egen väg och efter . . . en avbild av världen" (L&F 1:16), vilket kan kallas envars etiska riktlinje — och vi är omringade av det i vår tid.

SJÄLVISKHET OCH SKEPTICISM

Eftersom människorna går miste om andliga minnen, gör de därför "det de gillar bäst", vilket resulterar i en oinspirerad, oförankrad individualism som förkastar behovet av andlig ödmjukhet, vilket, när allt kommer

omkring, är ett av de stora syftena med livets vandring. Fornä Israel fick rådet: "Och du skall komma ihåg allt som har skett på den väg Herren, din Gud, nu i fyrtio år har låtit dig vandra i öknen, för att tukta dig och pröva dig, så att han kunde få kännedom om vad som var i ditt hjärta: om du ville hålla hans bud eller inte" (Femte Moseboken 8:2).

Många som är ovetande om frälsningsplanen känner helt enkelt inte till meningen med livets resa. Följaktligen avfärdar modern själviskhet och skepticisism Frälsarens betydelse, anser att Jesus endast är "en människa" (Mosiah 3:9) eller "akta[r] honom för intet" (1 Nephi 19:9).

Med en sådan intellektuell inställning säger dessa människor att "det . . . icke [är] rimligt, att en sådan varelse som Kristus skall komma" (Helaman 16:18; se också verserna 17–20). Skulle några profeterade händelser äga rum, säger skeptikerna att profeterna endast har "gisat riktigt" (Helaman 16:16).

Världsliga människor, som det blir fler och fler av, insisterar på att se istället för att leva i tro (se 2 Korintherbrevet 5:7). På grund av sitt begär att se, hamnar de i fällan att "[rikta] sina blickar bortom målet" (Jakob 4:14). De misslyckas med att varsebli fikonträdens spirande löv vilka förespråkar att sommaren är nära (se L&F 45:37; Joseph Smiths—Matteus 1:38–39).

I denna miljö möter de som försöker sprida evangeliets underbara sanningar ofta människor, liksom Ether gjorde, vilkas reaktion på hans "många och underbara" profetior blev att de "ej trodde [på dem], emedan de icke sågo dem" (Ether 12:5).

”HÅLLAS BORTA FRÅN SANNINGEN”

Vidare längs det mänskliga landskapets spektra, gör jordens hedervärda människor så berömligt väl ifrån sig utan evangeliets fulla ljus. Ni och jag känner många av dem; de är underbara och anständiga människor. Dessa individer, liksom några av Johannes döparens lärjungar, har helt enkelt inte kunskapen ännu. När Johannes lärjungar blev tillfrågade om de fått den Helige Andens gåva, svarade de: ”Vi har inte ens hört att det finns någon helig ande” (Apostlagärningarna 19:2; se också verserna 1–6). Bland de hedervärda människorna på jorden finns så många som ”hållas borta från sanningen, blott emedan de icke veta var de skola finna den” (L&F 123:12).

Återställelsen förser oss naturligtvis med det praktfulla botemedlet, vilket är så tillämpligt på vår tid. När återställelsen åtföljs av sanningens ande, visar den sig inte endast vara informerad och inspirerad utan också övertygande! (Se L&F 50:21–22.)

Några måste emellertid först tuktas genom lidande, död, rädsla, terror, hungersnöd och pestilenser innan de påverkas att komma ihåg Gud (se Helaman 12:3). Jämförelsevis få är ”redo att höra ordet” (Alma 32:6), men för dessa, ”[gör] . . . ordet . . . [ett] kraftfullare intryck . . . än . . . något annat” (Alma 31:5). Men dessa jämförelsevis få människor behöver ändå en lärare:

”Filippos skyndade fram, och när han hörde mannen läsa profeten Jesaja frågade han: Förstår du vad du läser?

’Hur skulle jag kunna det *utan att någon vägleder mig?*’ svarade mannen. Och han bad Filippos stiga upp och

sätta sig bredvid honom” (Apostlagärningarna 8:30–31; kursivering tillagd).

BELÄGRADE

För att fortsätta ge exempel från det sociala spektrat, finns det ljumma medlemmar i kyrkan som saknar hängivenhet och som inte är trogna sitt vittnesbörd om Jesus (se L&F 76:79). Dessa fruktar ofta att antingen förlora sin plats i den världsliga synagogan eller att gå miste om människornas ära (se Johannes 12:42–43). Vissa medlemmar är som forntida Amulek, som var kallad men inte ville höra. Han hade verkligen ”kunskap”, men ”ville ej veta det” (Alma 10:6). Dessa medlemmar, liksom Amulek, kan även ha erfarit Guds återlösande, kärleksfulla kraft, men har inte ”denna känsla nu” (Alma 5:26). Är det inte underbart, förresten, att den tålmodiga Herren åter gjorde anspråk på, undervisade, och senare använde Amulek för att förkunna särskilt kraftfulla läror!

Lyckligtvis finns det mitt i allt detta många medlemmar i kyrkan som uppriktigt strävar efter helgelse. De söker först efter att bygga upp Guds rike och införa hans rättfärdighet (se Joseph Smiths översättning av Matteus 6:38). Dessa medlemmar hämtar, oaktat sina egna prövningar och motgångar, likväl nya krafter om och om igen och säger, ”skola vi icke fortsätta i denna stora sak”? (L&F 128:22.)

För att vi ska inse allvaret i detta, får vi också följande varning: ”Och se, fienderna hava sammangaddat sig” (L&F 38:12). Trofasta sista dagars heliga kommer därför säkerligen att bli belägrade på alla sidor (se L&F 76:29),

**Som förmånstagare av återställens
välsignelser, får vi ta emot ”så mycket ljus
och så stor kunskap” angående livets mening
och syfte, Faderns och Sonens karaktär och
återlösningens planens verk och härlighet.**

men vi kan ändå fortsätta att bygga våra samhällen med heliga som andligen är "ett: Kristi barn" (4 Nephi 1:17).

SKRIFTERNA SOM ANDLIGT MINNE

Vi borde inte överraskas av hur en del av det ovan nämnda återspeglar avsaknaden eller försummelsen av de heliga skrifterna. Historien berättar om sådana som, utan heliga uppteckningar, snart förnekade Skaparen! (Se Omni 1:17.) De olärda kan så snabbt bli otroende. De utgör ett uppväxande släkte som inte förstår profeters ord och som inte tror på Kristi uppståndelse, liksom när det "kom en annan generation . . . som inte visste av Herren eller de gärningar som han hade gjort för Israel" (Domarboken 2:10; se också Mosiah 26:1-4).

De heliga skrifterna vittnar kraftfullt, men de gör oss även bekanta med berättelserna om det Gud har gjort för sitt folk. Detta andliga minne är så väsentligt. Begrunda denna relevanta vers som ofta försummas till förmån för den särskilda vers som den föregår: "Se, jag önskar uppmåna eder, att när I läsen dessa urkunder, om Gud i sin visdom låter eder läsa dem, I då kommen ihåg huru barmhärtig Herren har varit emot människornas barn ifrån Adams skapelse ända ned till den tid, då I mottagen dessa uppteckningar, och att I övervägen det i edra hjärtan" (Moroni 10:3).

När vi rannsakar och tror på de heliga skrifterna får vi så att säga hjälp att

"komma ihåg" Guds ord. De är en del av Guds rikets förenade minne. Följaktligen anmärkte Alma till sin son Helaman hur heliga uppteckningar i själva verket hade "vidgat detta folks minne" (Alma 37:8).

VÄSENTLIG KUNSKAP ÅTERSTÄLLD

Återställelsen återinförde allomfattande andliga grundsatser, däribland den faktiska uppståndelsen, men den förde också med sig det outhärliga tillvägagångssättet för uppenbarelse. Vänligen notera kombinationen: "Jag skall sända rättfärdighet ned från himmelen och sanning skall jag bringa fram ur jorden att vittna om min Enfödde, om hans uppståndelse från de döda, ja, också om alla människors uppståndelse. Jag skall låta rättfärdighet och sanning svepa över jorden såsom en flod" (Moses 7:62).

"Gud . . . såg . . . att människan borde hava kunskap om det som han hade bestämt för dem alla.

Därför sände han änglar att samtala med dem . . .

Och ifrån den tiden började de åkalla hans namn. Därför samtalande Gud med människorna

och kungjorde återlösningsplanen, som blivit beredd från världens grundläggning” (Alma 12:28–30).

Återställelsen ger till exempel så mycket mer sanning beträffande Faderns person och hans plans konstitution! Äldste George Q Cannon (1827–1901) i de tolv apostlarnas kворum sade: ”I frälsningsplanen, vilken Gud, vår himmelske Fader har uppenbarat, finns det fullkomlig kärlek; nåd och rättvisa, och alla andra karaktärsdrag som hör till Gudomens person är fullkomligt belysta i frälsningsplanen, vilken han har uppenbarat för att vägleda människan”.³ Ändå beklagade äldste Cannon att ”svårigheten idag är, att människorna inte tror att Gud är en person med sådan karaktär”.⁴

Det är likadant i vår tid. Inte undra på att konung Benjamin vädjade: ”Tron på Gud, tron att han är till och att han skapat allting, både i himmelen och på jorden, tron att han har all visdom och all makt både i himmelen och på jorden och tron att människan icke förstår allt vad Herren kan förstå” (Mosiah 4:9).

Det finns några bland oss som tror på Gud men inte vill låta honom vara Gud; de vill begränsa honom när det gäller hans person och karaktärsdrag. Det är lugnande för oss att veta, att Herren, i två på varandra följande verser, kortfattat sade, ”Jag kan utföra mitt eget verk” (2 Nephi 27:20–21). Bröder och systrar, det är det snällaste sättet varpå Gud kan tala om för oss att han klarar av det!

LÖSNING PÅ MÄNSKLIGA ÅKOMMOR

Återställens rikedom fördrivar farhågor och förtvivlan beträffande meningen med livet, lindrar bedrövelsen

Återställens skörd är inte enbart riklig och ”rågad”, utan för också med sig de väsentligaste ”tydliga och dyrbara” sanningarna — de väl avvägda nödvändigheterna.

och ger oss tillförsikt vad gäller odödlighet och Guds ”stora lycksalighetsplan” (se Alma 42:8). Herrens vägar är högre och effektivare vägar (se Jesaja 55:9).

Inte en dag går utan att vi ser världsliga lösningar i nyheterna på televisionen eller i pressen som uppriktigt läggs fram för att lösa besvärliga mänskliga problem. Dessa lösningar innebär oftast lägre vägar, hur uppriktigt framlagda de än är, och de liknar ett försök att spela shuffleboard på en hal backslutning, med en snedriden gren som kö och med en missbildad stenbit som puck.

Återställelsen är, för att blanda metaforer, som en skördekor, vilken är ”ett gott mått, packat, skakat och rågat” (Lukas 6:38). Dess rikliga skörd skonar oss från att hungra till följd av doktrinär svält. Utan denna fullhet kämpar en del som är undernärda emellertid med motgångar, medan de försöker tro på en Gud som har ett kärleksfullt syfte med allting. Återställens grundsatser skulle, var och en för sig, kunna hjälpa oss storligen. Men när de ”skakas samman”, kan lärorna frambringa mycket starkare tro genom sin livsnödvändiga näring. Skörden blir inte bara riklig och ”rågad”, utan för också med sig de väsentligaste ”tydliga och dyrbara” sanningarna (1 Nephi 13:40) — de väl avvägda nödvändigheterna.

FRÅGAN OM LIDANDET

Begrunda ett exempel på en följd av svält. Vissa doktrinärt förvirrade klagar: ”Om Gud är så god och mäktig, varför tillåter han då så mycket mänskligt lidande? Varför tillåter han så mycket ondska i världen han skapade?” En mycket framstående religiös ledare i England talade

för flera århundraden sedan om detta med en ovanlig uppriktighet: "Under hela mitt liv har jag kämpat för att hitta meningen med livet. Jag har försökt svara på tre frågor vilka alltid tycktes vara grundläggande: problemet med evigheten; problemet med människans karaktär; och problemet med ondska. Jag har misslyckats. Jag har inte löst något av dem . . . Och jag tror inte att någon någonsin kommer att kunna lösa dem".⁵

Utan återställens fullhet är detta problem förståeligt nog pinande och efterhängset! Att försöka förstå detta liv utan det ljus som återställens skänker frälsningsplanen, är som att försöka förstå en pjäs i tre akter när man bara får se den andra akten. När man inte känner till början och slutet, blir mittdelen dunkel. Vad är det som egentligen sker? Finns det någon regissör som kommer att göra allt begripligt? Har handlingen någon mening? Sådana frågor besvaras endast genom uppenbarelse.

Ondska och lidande utkräver sina fruktansvärda offer i världen, och vi kan förvisso inte ge lättvindiga svar för att täcka varje smärtsam mänsklig omständighet. Men genom återställens välsignelser kan vi se tingen som de verkligen var, är och kommer att bli (se L&F 93:24; se också Jakob 4:13). Då kan vi bättre vandra på den trånga och smala vägen, inspirerad och informerad "i tro, utan att se"

(2 Korinthierbrevet 5:7). Men denna ytterligare kunskap som vi fått genom återställens besparar oss uttryckligen inte från vare sig frestelser eller lidande. Det finns ingen immunitet, endast variationer.

Sista dagars heliga vet också att Gud inte skapade människan *ex nihilo*, ur intet. En "ur intet-skapelse" ställer de som tror på detta inför ett svårt dilemma. En kommentator skrev om människans lidande och en "ur intet-skapelse": "Vi kan inte säga att [Gud] skulle vilja hjälpa men inte kan: Gud är allsmäktig. Vi kan inte säga att han skulle hjälpa om han bara visste: Gud är allvetande. Vi kan inte säga att han inte är ansvarig för andras ondska: Gud skapade dessa andra. I sanning måste en allsmäktig, allvetande Gud [vilken skapat alla ting fullständigt — det vill säga, ur intet] vara delaktig före och under genomförandet av varje mänsklig missgärning och ansvarig för varje omänsklig defekt i universum."⁶

Naturligtvis är inte Gud "ansvarig" för våra mänskliga missgärningar! Hur väsentliga är därför inte återställens "tydliga och dyrbara" sanningar för att vi ska kunna se tingen som de verkligen är i stället för att vara förbryllade.

Må Gud välsigna oss med en villighet att dela med oss av återställelsens skördeborg, att vi må ge näring åt vår nästa på samma sätt som vi har blivit andligt närda.

FRIGÖRANDE SANNINGAR

Återställelsens korrigeringar skänker ett frigörande perspektiv. Uppenbarelserna, när de "packas och skakas", betonar att människan är en intelligens eller ande som är evig liksom Gud men sannerligen inte likvärdig med Gud (se Abraham 3:18). På detta sätt har vi, doktrinärt sett, en mycket annorlunda position, eftersom "Gud varken är källan eller orsaken till vare sig andlig eller naturlig ondska".⁷ Gud är således organisatören av eviga intelligenser, vilka varken kan skapas eller förstöras (se L&F 93:29). Dessutom kommer Gud inte att tvinga människan eftersom all intelligens är fri att handla "i den sfär, vari Gud har satt dem . . . Se, häri består människans handlingsfrihet, och häri ligger människans fördömelse" (L&F 93:30–31).

Genom återställelsen lär vi oss också att "det finnes en motsats till allting" (2 Nephi 2:11) vilket är en del av dödligheten. Denna lärosats är mer än enbart en mindre ledtråd till livet. Det är ett betydelsefullt gudomligt avslöjande! Som David Paulsen, professor vid Brigham Young-universitetet eftertänksamt har skrivit: "Utan andlig rättfärdighet, finns det ingen lycka; utan en meningsfull andlig frihet, finns det ingen andlig rättfärdighet; utan en motsats (motsatta möjligheter att välja mellan), finns det ingen meningsfull andlig frihet. Sålunda, är lycka och motsatser i själva verket besläktade"⁸

När återställelsens sanningar blir "skakade" på detta sätt, framträder mäktiga kunskaper som är nödvändiga för det dagliga livet.

Det är min åsikt, inte kyrkans lära, att det en dag till och med kommer att vara ännu tydligare än vad det är nu att vår kärleksfulle Fader gör allt han kan för att hjälpa oss!

Det återställda evangeliet är bevis på hans hjälp. Som förmånstagare av återställelsens välsignelser, får vi ta emot "så mycket ljus och så stor kunskap" (Alma 9:19) angående livets mening och syfte, Faderns och Sonens karaktär och återlösningens planens verk och härlighet (se Moses 1:39).

Må Gud välsigna oss med en villighet att dela med oss av återställelsens skördeborg, att vi må ge näring åt vår nästa på samma sätt som vi har blivit andligt närda. □

Från ett tal i Assembly Hall i Salt Lake City i Utah, den 3 februari 1995.

SLUTNOTER

1. I *The Lion in Winter*, del 3 av dokumentären MGM: *When the Lion Roars*, 1992, Turner Pictures, Inc., visat på PBS.
2. Robert Wright och George Forrest, lyrik från "Sands of Time," *Kismet*.
3. *Deseret News*, 31 januari 1872, s 609.
4. *Deseret News*, 2 april 1873, s 132.
5. *Daily Express*, London i England, 13 juli 1953, s 4.
6. Antony Flew, "Theology and Falsification," i *New Essays in Philosophical Theology*, redigerad av Antony Flew och Alasdair MacIntyre (1955), s 107.
7. I Daniel H. Ludlow, red, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 band (1992), 2:478.
8. Brev till författaren i författarens ägo.

BYGGA UPP ENIGHETEN I FAMILJEN GENOM TEMPELTJÄNST OCH SLÄKTFORSKNING

Syftet med jordiska familjer”, säger äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum, ”är att sätta barn till världen, lära dem vad som är rätt och förbereda hela familjen för upphöjelse i eviga släktskapsförhållanden” (”Det viktigaste”, *Liahona*, mars 2000, s 16). Våra familjer stärks när vi blir ett i syfte med vår himmelske Fader, och söker alla familjemedlemmars upphöjelse — tidigare, nutida, och framtida.

ELIAS MISSION

År 1836 visade sig Elia för Joseph Smith och Oliver Cowdery i templet i Kirtland. Han kom för att ”vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder” (Malaiki 4:6; se också L&F 2) och för att återställa beseglingsnycklarna, vilket gör det möjligt för familjer att bli beseglade till varandra för evigt. Elias ankomst har ökat intresset för släktforskning (se L&F 110:13–16).

Var och en av oss kan delta i någon typ av tempelarbete och släktforskning. Den Helige Anden kommer att leda oss när vi under bön söker att få veta när och hur vi kan fullfölja detta ansvar. Vi kan börja med att ta emot vår egen begåvning och hjälpa andra medlemmar i vår familj att ta emot den. Vi kan hitta förfäder genom att använda vår egen kunskap tillsammans med familjeuppteckningar och andra

uppteckningar. Vi kan lämna in våra förfäders namn till templet och, när så är möjligt, utföra förordningar i deras ställe. Vi kan föra generationer samman genom att dela med oss av familjeberättelser till våra barn och barnbarn. De som kommer efter oss kommer att vara tacksamma om vi för en uppteckning över viktiga datum och upplevelser i våra liv.

DAGBÖCKER OCH PERSONLIG HISTORIA

Familjebanden kan till och med stärkas med efterkommande som ännu inte är födda. Dessa band utvecklas ibland när vi för dagbok och skriver personlig historia. Våra ord kan besitta kraften att stärka kommande generationer när vi skriver ner hur Gud verkar i vårt eget liv.

En syster skriver: ”När jag var 21 år gammal drabbades jag av en mentalt sjukdom som jag fick veta kunde

vara ett livslångt problem. Genom prästadömsvälsignelser blev jag lovad, att jag skulle bli botad i enlighet med min tro. Att stå fast i min tro blev min största prövning. Under en särskilt svår tid, gav min mamma mig min gammelmormors personliga historia.

”Som ung flicka i Schweiz drabbades hon av en obotlig sjukdom. När hon låg sjuk läste hon broschyrer om prästadömet och om män som kunde hela människor såsom Jesus hade gjort.”

Efter det att hennes gammelmormor hade gått med i kyrkan, bad hon med tro om att bli helad. Efter en av många prästadömsvälsignelser, nedtecknade hon: ”Jag vill berätta . . . för alla mina barnbarn . . . att det inte finns några ord på något språk som kan beskriva känslan som kom över mig när jag blev helad. Jag kunde verkligen känna det från toppen på mitt huvud till mina fötter, och från den stunden var jag botad.”

Dessa ord talade kraftfullt till denna syster. ”Min tro stärktes”, säger hon, ”och jag visste att när Herrens tid var inne, skulle också jag bli helad”.

När vi arbetar på att skapa eviga familjeband på dessa och andra sätt, kommer våra familjer att bli välsignade med en förenande kraft som kommer att sträcka sig över generationerna och räcka in i evigheten. □

Ana Lucrecia Morales

EN POETS GÅVA

Don L Searle

Gud gav poeterna en gåva, att känna livets innersta natur, skriver hon.

Hon är en tjej som alla andra, en som tycker om att studera i hammocken eller handla kläder. Men hon är också den sortens ung kvinna som tycker om poesiläsning, och hon skriver att Gud gav poeterna en gåva:

*att känna livets innersta natur,
och sakernas: vattnet,
jorden, månen och morgonen.*

Vid första anblicken är Ana Lucrecia Morales mycket lik andra 16-åriga flickor i Guatemala. Ändå vet hennes vänner att hon är annorlunda — på ett sätt som de inte alltid förstår, men som de respekterar.

Som en sak till exempel, även om hon har massor med skolarbete, ser hon fram emot att gå till ännu en

lektion varje kväll efter skolan. Hon kallar det för seminariet. För de flesta av hennes vänner är seminariet en plats där präster studerar, inte en plats för en tonåring. "Är det inte långtråkigt?", frågar de. "Det måste vara tråkigt", säger de.

Men inte för Analú, som hennes vänner kallar henne. Hennes mamma hämtar henne från skolan, samtidigt med hennes yngre syster och bror, och skjutsar dem genast till deras seminarielektion klockan 18.00. Analú berättar för sina vänner att hon tycker om seminariet eftersom hon lär sig om Jesus Kristus där. Hon tycker också om att studera skrifterna. Hon kom på andra plats när det gäller att behärska skrifterna i sin seminarieklass.

Hennes klass på omkring 15 elever träffas i församlingens möteshus — San Pedrito församling i Palmita stav i Guatemala City i Guatemala — och

minst en timme varje dag är Analú tillsammans med vänner som också tycker om att studera skrifterna.

Under den normala skoltiden går Analú på Colegio Vienna, en privatskola som drivs av österrikiska lärare. "Jag tycker om det", säger Analú. "Det känns som om jag får en bra utbildning, och jag har massor med vänner här." Men bara tre eller fyra av dem är medlemmar, och ingen av dem går på samma lektioner som hon.

Det är inte bara hennes iver att gå till seminariet som gör att Analús vänner som inte är medlemmar i kyrkan tycker att hon är annorlunda.

Hon tackar alltid nej till kaffe. I ett land där kaffeproduktionen innebär arbete för många, är det svårt för vissa av hennes vänner att förstå det. "Varför är det en synd att dricka kaffe?", frågar de.

"Jag berättar för dem att det inte är bra för våra kroppar", säger hon. Frågan ger henne tillfälle att förklara visdomsordet.

Hennes vänner respekterar för det mesta hennes trosuppfattning, men de flesta håller inte med henne när det gäller visdomsordet och ibland inte heller om andra saker. Det är inte lätt när vänner vill att hon ska göra saker som hon har blivit undervisad om att inte göra, och hon ber ofta om styrka att stå för det hon tror på.

Men i sådana situationer, finns det hjälp att få. "Seminariet hjälper mig på många sätt", förklarar hon.

Analú är tacksam för evangeliet som lär henne att utveckla och dela med sig av alla Guds gåvor.

”VARJE GOD GÅVA”

När äldste Robert D Hales var medlem i de sjuttios kворum sade han: ”I Läran och Förbunden 52:14–19 får vi vägledning i hur vi kan använda våra kreativa gåvor i rättfärdiga syften. Vi får veta att urskillningens gåva är beroende av bön, en förkrossad ande, lydnad till lagarna och förordningarna, ödmjukt och uppbyggligt tal, att inga stridigheter förekommer, att vi ödmjukt erkänner Herrens kraft samt att vi framför ’lovs och visdoms frukter’.

Vi har fått förmågan att studera och lära oss och utveckla vår intelligens, våra gåvor och talanger. Det är vår plikt att vidareutveckla oss.

En vän till mig fick en gång frågan: ’Spelar du piano?’ Han svarade: ’Jag vet inte, jag har inte försökt än.’ Vilka tänkvärda ord! Tänk så många talanger som kan finnas förborgade inom oss och som bara väntar på att få komma fram i ljuset.

Men vi måste komma ihåg att det krävs mycket för att utveckla den kreativa förmågan. Ibland kommer jag på mig själv med att bortförklara min avsaknad av talanger med att säga: ’Ty alla hava icke fått varje gåva’ (L&F 46:11). När vi till exempel arbetar med översättare och tolkar är det lätt att säga: ’Vad lyckligt lottade ni är som har tungomålgåvan.’ Vid ett tillfälle blev det omedelbara svaret: ’Min tungomålgåva fick jag efter tusentals studietimmar och efter att ha överunnit många, många misslyckanden och besvikelser’ ” (Se ”Varje god gåva”, *Nordstjärnan*, dec 1984, s 34–41).

”Då jag står inför problem, hjälper seminariet mig alltid att välja rätt, och det är alltid intressant att lära sig om profeterna och hur Herren har uppenbarat sig för dem.”

Sättet Analú påverkas av Herrens och hans profeters ord kan ha någonting att göra med det hon skrev i början på sin dikt:

*Gud gav poeter
ett sjätte sinne,
att känna känslans
innersta natur . . .*

Naturligtvis tar Analú sig tid till att göra sådant som alla andra flickor gör. Hon tycker om att träffa sina vänner och lyssna på musik. Hennes favoritgrupp spelar ballader och populär musik. Hon har också en vän som är en duktig pianist och Analú tycker om att lyssna när hennes vän spelar klassisk musik.

Hon tycker om att gå på bio tillsammans med sina vänner. Hon beundrar en särskild skådespelare — men inte på grund av hans utseende. Vad tycker hon om hos honom? Han gestaltar alltid roliga rollfigurer, men de är mycket verklighetstrogn och bryr sig uppriktigt om andra.

Dessa karaktärsdrag säger något visst om Analú och i det långa loppet om den slags familj hon skulle vilja vara en del av en dag. ”Jag vill att mina framtida barn ska ha allt jag har haft tack vare Guds godhet”, säger hon. ”Jag försöker verkligen leva rätt därför att jag vill vara ett bra exempel för dem.”

Analú lärde sig tidigt hur god vår himmelske Fader kan vara mot sina

barn. När hon var en liten flicka, var hennes far mycket sjuk. Efter flera operationer hade läkarna gjort vad de kunde, och det var inte troligt att han skulle överleva. Men Analús mor samlade familjen i bön och uppmanade dem att också be individuellt. Han tillfrisknade till hans läkares stora förvåning, som sade att det var ett mirakel. Analú visste att

Analú (andra från höger) med sin syster Luz Andrea Carolina, sin kusin Gabriela och sin bror José Manuel.

det var ett svar på bönerna till deras himmelske Fader, och hon lärde sig att han skulle besvara hennes böner.

Sådana erfarenheter och det hon har blivit undervisad om är djupt inpräntade i hennes hjärta och är en del av henne.

Det kanske är dem hon talar om i en annan dikt. Hon skriver på sitt modersmål om tankegångar och ord som

*personifierar det som
flödar i våra ådror
och överraskar med okänd
kraft,
en outgrundlig känsla
uttryckt med verser. □*

Förslag till skriftstudier

Studier i skrifterna kommer att föra dig närmare din himmelske Fader och hjälpa dig att bli mer lik honom. President Ezra Taft Benson (1899–1994) sade att Mormons bok skänker större styrka till deras liv som flitigt studerar den. ”Ni kommer att få större förmåga att motstå frestelser”, lovade han. ”Ni kommer att få större kraft att undvika att bli bedragna. Ni kommer att finna kraft att förbli på den raka och smala vägen” (”Mormons bok — slutstenen i vår religion”, *Nordstjärnan*, januari 1987, s 4).

Om du kämpar med att finna tid att studera skrifterna eller att förstå det du läser, finns här några idéer som kan hjälpa dig att göra dina personliga skriftstudier mer givande:

- ✓ Prioritera studier i skrifterna. Du kanske tror att du inte har tid, men om du *tar* dig tid, kommer allt annat du behöver göra att falla på plats.
- ✓ Läs varje dag under en bestämd tid, helst då du är som piggast.
- ✓ Be om förståelse och vägledning innan du läser, och inbjud den Helige Anden att vara hos dig.
- ✓ När du har läst klart, ta då lite tid till att begrunda och be om det du har läst. Fråga dig själv om du verkligen förstod det du läste.
- ✓ För dagbok. Skriv ner det som Anden lär dig om skrifterna.
- ✓ Berätta om det du lärt dig för någon annan. Att undervisa om en princip och bära vittnesbörd om den är ett bra sätt att komma ihåg det du lärt dig.
- ✓ Hitta om möjligt en plats där du kan läsa i lugn och ro. Försök alltid läsa på en plats där det inte finns något som distraherar dig.
- ✓ Välj ett ämne som är relevant för ditt liv just då, och sök efter hänvisningar i skrifterna om det ämnet.
- ✓ Begrunda lärdomarna du finner i skrifterna och hur de kan tillämpas i ditt liv. Bestäm dig för hur du ska leva efter de principer du lärt dig.
- ✓ Om du börjar tänka på annat, gå då tillbaka och läs om det du missat. Kom ihåg att det inte är hur mycket du läser varje dag som har någon betydelse — det är hur du studerar som är viktigt. □

Vi har kommit till jorden från vårt förjordiska hem av flera viktiga orsaker. En av dem är att vi ska få en fysisk kropp. Kroppar kommer naturligtvis i alla former och storlekar, men vårt fysiska utseende är inte särskilt viktigt. Det vi gör med kroppen vi fått är mycket viktigt. Frågan vi behöver ställa oss själva är om våra andar styr våra kroppar eller om det är våra kroppar som kontrollerar våra andar.

Världen vill få oss att tro att vår

att våra andar hamnar i konflikt med våra kroppar, för våra kroppar är underkastade världens frestelser (se Moses 6:49).

Vi kan likna våra fysiska kroppar med en bil och våra andar med en förare. En bil är ett underbart, kraftfullt redskap. Om föraren är alert och nykter och mogen nog att köra omsorgsfullt, har han eller hon kontrollen och bilen kan föra honom eller henne till den önskade destinationen. Men om föraren

ofullkomliga jordiska element, och han har makt över jordens beståndsdelar. Hans angrepp på oss kommer att ske genom lustar, drifter och köttets begär. All hjälp som vi får från Herren i denna kamp kommer genom anden som vistas i denna dödliga kropp. Alltså verkar dessa två mäktiga krafter på oss genom de här två kanalerna.

Hur går slaget hos dig? . . . Man vet aldrig hur det går med striden om man inte tar väl hand om anden. Vi

DÖDLIGHETENS KONFLIKT

sanna identitet inte är något mer än en viss kombination av passionerna, instinkterna och erfarenheterna som följer med kroppen. Men våra andar bor i våra kroppar, och även om våra andar inte är perfekta, kommer de till jorden oskyldiga och de längtar då efter det som är gott, rätt och rent (se L&F 29:46–47; 93:38). Våra andar kommer från Guds närhet, men på grund av slöjan som placeras över våra sinnen då vi kommer in i dödligheten, kan vi inte komma ihåg vårt förjordiska liv. Ändå attraheras våra andar av andliga ting. Detta gör

sover eller är berusad, inte är uppmärksam, eller är kanske för omogen för att köra säkert, då har bilen kontrollen, och det kan orsaka fördärv och hjärtesorg för både föraren och alla andra som kan komma i vägen för bilen.

Äldste Melvin J Ballard (1873–1939) i de tolv apostlarnas kворum lärde att den största konflikten vi någonsin kommer att stå inför kommer att vara med oss själva. Han förklarade: "Alla angrepp som våra själar fiende gör för att fånga oss sker genom köttet, ty det består av

vet att om kroppen inte får lämplig föda och träning så sker ingen tillväxt. Om man vill ha en stark ande som är herre över kroppen måste man se till att ens ande får andlig mat och andlig träning.

Var får du andlig mat? En gång i veckan inbjuds kyrkans medlemmar att komma till sakramentsbordet där de äter och dricker symbolerna för Herrens Jesu Kristi sönderbrutna kropp och utgjutna blod, vilka symboler välsignas för deras andar — inte för deras fysiska kroppar, för den som äter och dricker värdigt,

äter och dricker andligt liv. Vi uppmanas också att söka Herren dagligen i bön, enskild bön och familjebön. Vad händer då? Vi sluter våra ögon och stänger den fysiska världen ute, vi öppnar vår själs fönster och drar till oss andliga välsignelser, andliga krafter. Och denna kraft påverkar då vårt andliga liv. Sålunda erbjuds dessa och andra tillfällen till andlig föda, och andlig träning kommer genom att tjäna vår nästa.

Den man eller kvinna som varken får andlig föda eller andlig träning blir strax en andlig vekling, och köttet blir herre. Men den som får både andlig mat och träning har kontroll över sin kropp och underkastar sig Guds vilja . . .

Ni har alla hört talesättet att en kedja inte är starkare än sin svagaste länk. Den går av vid den svaga punkten. I allmänhet märker vi att vår svaga punkt finns i köttet. Djävulen vet vilken den svaga länken är, och

när han tar sig för att infånga en själ, slår han mot den svaga punkten. Det kan finnas styrka annorstädes, men han angriper oss aldrig där vi är starka. Han angriper där vi är svaga . . .

Det är inte kroppar utan odödliga andar som djävulen vill ha. Och han försöker fånga dem genom kroppen, för kroppen kan förslava anden, medan anden kan hålla kroppen som tjänare och vara dess mästare” (Se ”Kampen om själen”, *Nordstjärnan*, september 1984, 34–43). □

”SÅ GJORDE HAN NÅGRA

Det apostoliska ledarskapets mönster som styrde den tidiga kyrkan efter Frälsarens himmelfärd fortsätter i kyrkan idag.

I den tidiga kyrkan fastställde Frälsaren mönstret för ledarskap inom kyrkan: ”Så gjorde han några till apostlar, andra till profeter, till förkunnare eller till herdar och lärare” (Efesierbrevet 4:11). I Apostlagärningarna beskrev Lukas den avgörande rollen apostlarna spelade när de vägledde den forntida kyrkan. Den här modellen med apostoliskt ledarskap fortsätter i kyrkan idag och är ytterligare bekräftad genom uppenbarelser i Läran och Förbunden och av nutida profeter. De markanta parallellerna mellan apost-

larnas roll i Nya Testamentets tid och rollen apostlarna har idag vittnar om detta heliga ämbetes fortsatta giltighet.

APOSTLARNÄR UTVALDA OCH KALLADE AV GUD

Ordet *apostel* kommer från ett grekiskt ord som betyder ”en som skickats ut” (se Bible Dictionary, ”Apostle”, s 612). Ett sådant kall kräver ett gudomligt förordnande och prästadömsauktoritet. Apostlar har det speciella kallet att sprida evangeliet till alla folkslag på jorden och det

TILL APOSTLAR”

Edward J Brandt

unika uppdraget att hjälpa till att leda kyrkan. Ordet *apostel* tillämpades inte på Guds tidiga patriarker och profeter som ledde hans folk på sin tid; utan var snarare begränsat till dem som blev kallade som speciella vittnen om Jesu Kristi namn, hans försoning och hans uppståndelse. Det gäller på samma sätt dem som bär på samma ansvar under tidernas fullbordans tidshushållning.

Apostlagärningarna bekräftar att apostlarna skulle fortsätta leda kyrkan. Efter Kristi himmelfärd ledde han apostlarnas fortsatta arbete ”genom

helig ande” (Apostlagärningarna 1:2). Apostlarna hade blivit förberedda och undervisade av Herren så att de skulle kunna utföra sitt kall och sin verksamhet.

Under denna tidshushållning har Herren återigen kallat apostlar, först ”Joseph Smith den yngre, som kallades av Gud och ordinerades till Jesu Kristi apostel . . . och . . . Oliver Cowdery, som även kallades till Jesu Kristi apostel av Gud . . . och ordinerad[es] under hans hand” (L&F 20:2–3). Återuppriktandet av de tolv apostlarnas kворum för denna tidshushållning

skedde den 14 februari 1835, när de utvaldes och deras utnämning tillkännagavs (se *History of the Church*, 2:181–189).

APOSTLARNÄR KALLADE ATT UNDERVISA ALLA NATIONER

En av apostlarnas viktigaste uppgifter har alltid varit att undervisa om evangeliet. ”Han utsåg tolv som skulle följa honom och som han skulle skicka ut att predika” (Markus 3:14). Deras tidiga verksamhet begränsades till Israels hus (se Matteus 10:5–6; 15:24), men senare sände

”Alla sittande medlemmar i första presidentskapets kворum och de tolv rådgivare [har] fått mottaga nycklar, rättigheter och den auktoritet som tillhör apostlaskapet . . . I denna myndighet ligger makten att leda kyrkan och Guds rike på jorden.”

— President Gordon B. Hinckley

Frälsaren ut dem för att ”gör[a] alla folk till lärjungar” (Matteus 28:19).

Apostlagärningarna visar hur apostlarna fullföljde sitt uppdrag. På pingstdagen gjorde den andliga be-gåvning som Petrus och de andra apostlarna fick det möjligt för dem att också undervisa de som talade främmande språk ibland dem och ”var och en hörde just sitt språk ta-las” (Apostlagärningarna 2:6).

Petrus, de forntida tolv profetle-dare, inspirerades senare att utöka arbetet till att inkludera icke- judar-na: ”Gud . . . tar emot var och en som fruktar honom och gör vad som är rättfärdigt, vilket folk han än tillhör” (se Apostlagärningarna 10:34–35). Vissa bestred i början den nya inriktningen, men Anden up-penbarade för dem att de som inte var av Israels hus behövde omvända sig (se Apostlagärningarna 11:1–18). Apostlagärningarna beskriver några av de tolv missionärsresor och

avslutas med aposteln Paulus vid-sträckta missionsverksamhet.

På ett liknande sätt leder apost-larna som är kallade i vår tidshus-hållning evangeliets spridning till nationerna, på uppdrag av kyrkans första presidentskap. ”Gå därför dit de [det första presidentskapet] sända dig, så skall jag vara med dig. Och varhelst du förkunnar mitt namn, skall en vid dörr öppnas för dig” (L&F 112:19). De tolv har också fått ansvaret att leda andra som kan skickas för att hjälpa dem utföra det-ta uppdrag (se L&F 84:62; 107:35; 112:21).

APOSTLARNAS HÅLLER RIKETS NYCKLAR

Ett annat apostoliskt ansvar un-der forntiden såväl som modern tid hänför sig till ”rikets nycklar”, eller prästadömsauktoriteten att presidera över och leda Jesu Kristi kyrka. Fräl-saren sade till de tidiga apostlarna, med Petrus som överhuvud: ”Jag skall ge dig nycklarna till himmelri-cket. Allt du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt du lö-ser på jorden skall vara löst i himlen” (Matteus 16:19).

I denna tidshushållning förkun-nade Herren för profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery att han sände Petrus, Jakob och Johannes,

Vi understödjer apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

”genom vilka jag ordinerade och konfirmerade eder till apostlar och särskilda vittnen om mitt namn, så att I mån hålla nycklarna till edert ämbete och till det som jag uppenbarade för dem — åt vilka jag anförtrott mitt rikes nycklar och mitt evangeliums utdelning för de sista dagarna och för tidernas fullbordan, då jag skall samla allting, både i himmelen och på jorden, till ett” (L&F 27:12–13; se även L&F 112:30–32).

President Gordon B Hinckley har undervisat oss om detta: ”En man som ordinerats till apostel och inröstats som medlem i de tolvts råd är inröstad som profet, siare och uppenbarare . . . Därför har alla sittande medlemmar i första presidentskapets kvorum och de tolvts råd fått motta nya nycklar, rättigheter och den auktoritet som tillhör apostlaskapet . . . I denna myndighet ligger makten att leda kyrkan och Guds rike på jorden. Det finns ett system i utövandet av denna auktoritet. Det är uttryckligen framställt i uppenbarelsen från Herren. Det är känt av alla bröderna och följs av dem.”¹

APOSTLARNAS LÄR UT JESU KRISTI EVANGELIUMS LÄROSATSER OCH PRINCIPER

Apostlarna har fått en särskild välsignelse i samband med att de undervisar människorna: ”I sin församling har Gud gjort några till apostlar, andra till profeter” (1 Korinthierbrevet

12:28). I ett annat brev från aposteln Paulus, liknades dessa ledare i kyrkan med en byggnad som har ”apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten” (Efesierbrevet 2:20). På samma sätt undervisade profeten Joseph Smith i denna tidshushållning: ”Vi tror på samma organisation som i den ursprungliga kyrkan, nämligen apostlar, profeter . . .” (Trosartikel 6).

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, citerar den upplysande undervisningen från president J Reuben Clark jr (1871–1961), rådgivare i första presidentskapet: ”Några av generalauktoriteterna [apostlarna] har fått en speciell kallelse. De besitter en speciell gåva. De är inröstade som profeter, siare och uppenbarare, vilket ger dem en speciell andlig gåva när de undervisar detta folk. De har rättigheten, makten och myndigheten att förkunna Guds sinne och vilja för hans folk, underkastade kyrkans presidents övergripande makt och myndighet. De andra generalauktoriteterna har inte fått denna speciella andliga gåva.’ Denna begränsning ’gäller alla andra ämbetsmän och medlemmar i kyrkan, därför att ingen av dem är andligt begåvad som profet, siare och uppenbarare’.”²

På detta sätt har Gud satt ”skyddsvakter som skulle skydda dess medlemmar från att drivas omkring

av alla lärovindar, inte vara lekbollar för människorna, som vill sprida villfarelse med sina bedrägliga samfund (se Efesierbrevet. 4:14). Dessa skyddsvakter bestod enligt Paulus brev till efesierna huvudsakligen av apostlarna och profeterna, som Gud satte som kyrkans ledare av just denna orsak”.³

Herren har utfärdat följande varning angående de som ska reflektera över apostlarnas budskap: ”Dagen kommer då de, som ej vilja höra Herrens röst, ej heller hans tjänares röst, ej heller giva akt på profeternas och apostlarnas ord, skola utrotas ur folket” (L&F 1:14). Därför har Herren sagt att alla de som undervisar i kyrkan, eller som missionärer, ska använda apostlarnas undervisning som grund, på grund av den andliga gåvan i anslutning till deras undervisning. Skrifterna indikerar att lärare ”inte [ska] tala något annat än det, som profeterna och apostlarna skrivit”, och även ”vad de hava hört och sett och förvisso tro” (L&F 52:9, 36).

APOSTLARNAS SKA BYGGA UPP OCH ORGANISERA KYRKAN

Under Nya Testamentets tid, när nya församlingar grundades och växte i kyrkan, reste apostlarna omkring ”och styrkte lärjungarna och manade dem att behålla sin tro . . . I varje församling utsåg de . . . äldste” (Apostlagärningarna 14:22–23). De vidarebefordrade ledning och råd

”Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, kallade och ordinerade att hålla prästadömets nycklar, har auktoriteten och ansvaret att leda kyrkan, att betjäna i dess förordningar, att undervisa om dess lärdomar och att upprätthålla och vidmakthålla dess praxis.”
— *President Howard W. Hunter*

från kyrkans ledare. De forntida skrifterna återger: ”De . . . meddelade bröderna de föreskrifter som apostlarna . . . hade utfärdat . . . Församlingarna befästes i tron” (Apostlagärningarna 16:4–5).

På samma sätt officierar apostlarna idag ”i Herrens namn under kyrkans presidentskaps ledning . . . De skola uppbygga kyrkan och ordna alla dess affärer ibland alla folk” (L&F 107:33). Likaledes ”åligger [det] . . . de Tolv att ordinera och hava uppsyn över kyrkans alla övriga tjänare” (L&F 107:58). President Howard W. Hunter (1907–1995) har sagt följande angående denna del av en apostels arbete:

”Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, kallade och

ordinerade att hålla prästadömets nycklar, har auktoriteten och ansvaret att leda kyrkan, att betjäna i dess förordningar, att undervisa om dess lärdomar och att upprätthålla och vidmakthålla dess praxis . . .

Kyrkans ledning och utövandet av de profetiska gåvorna kommer alltid att innehas av de apostoliska auktoriteter som håller och utövar prästadömets alla nycklar.”⁴

SENIORAPOSTELN ÄR KYRKANS PRESIDENT

Som i forna dagar presiderar senioraposteln över kyrkan och har ansvaret att tillkännage nya läror eller förändringar. Då Judas Iskariot hade dött (se Matteus 27:3–5), blev det en tom plats i de tolv kvorum.

Petrus som kyrkans president⁵ ledde arbetet att kalla en ny apostel, Mattias, som blev ordinerad att "vittna tillsammans med oss om hans uppståndelse" (Apostlagärningarna 1:22; se också Apostlagärningarna 1:15–16, 21–26).

I ett annat exempel fick Petrus en betydelsefull uppenbarelse som utökade apostlarnas verksamhet från Israels hus till hela världen (se Apostlagärningarna 10:9–16). När han förstod vad uppenbarelsen innebar meddelade han kyrkan:

"Nu förstår jag verkligen att Gud inte gör skillnad på människor . . .

utan tar emot var och en som fruktar honom och som gör vad som är rättfärdigt" (Apostlagärningarna 10:34–35).

Efter det att uppenbarelsen hade meddelats och tillämpats var det några i kyrkan som bestred den nya lärosatsen och höll fast vid Moses lag. Petrus rättade till deras falska lärdom och vittnade om den gudomliga vägledning han fått rörande ämnet (se Apostlagärningarna 11:1–18). Med tiden växte fler meningsskiljaktigheter fram angående hur uppenbarelsen skulle tillämpas på de nya medlemmarna i den forntida kyrkan (se Apostlagärningarna 15:1–5). Frågan togs upp i rådet och

Apostlarna officierar "i Herrens namn under kyrkans presidentskaps ledning".

löstes under Petrus ledarskap. Ett brev som klargjorde den tidigare uppenbarelsen och dess tillämpning var det medel varigenom beslutet vidarebefordrades till hela kyrkan. (Se Apostlagärningarna 15:6–31.)

Som en författare förklarade:

"Det råder inget tvivel om att Petrus och de andra bröderna visste att Moses lag hade blivit uppfylld . . . Men trots det fanns fortfarande konflikten mellan kyrkans lärosatser och den judiska kulturen. Den mångåriga kulturen levde kvar hos många judiska medlemmar i årtal, även efter det att den doktrinära frågan hade avgjorts.

Det kan finnas frågor också idag som är tydliga doktrinärt sett, men där tradition eller kultur är så fastrotad att bröderna inspireras att inte driva frågan längre, utan att lita på, liksom kyrkans ledare gjorde på Nya testamentets tid, att om de grundläggande uppenbarade principerna är kända, kommer den Helige Anden slutligen att leda de kvardröjande att överge sina traditioner, eller akademiska popularitet, eller gruppträck, till förmån för Guds ord.

Lösningen på problemet som är nedtecknat i Apostlagärningarna, ger vår nuvarande generation ett detaljerat mönster för hur både kyrkans medlemmar och de som är av en annan trosuppfattning kan reagera när uppenbarelser ställs inför traditioner och mångåriga sedvänjor. Det var

endast de levande profeterna som kunde hantera situationen på rätt sätt den gången. Och det är bara de levande profeterna som kan göra det i våra dagar."⁶

Mönstret för hur man löser doktrinära frågor gäller också i dag. President J Reuben Clark jr lärde att bland de tolv och det första presidentskapet är det "endast kyrkans president, den presiderande högprästen, inröstad som profet, siare och uppenbarare för kyrkan, och han ensam som har rätten att erhålla uppenbarelser för kyrkan, antingen nya eller tillägg, eller att ge auktoritativa tolkningar av skrifterna som ska vara bindande för kyrkan, eller på något annat sätt ändra de rådande doktrinerna i kyrkan".⁷

När det gäller "svårigheter . . . rörande läran eller någon grundsats . . . må presidenten spörja Herren och få veta hans vilja genom uppenbarelse" (L&F 102:23). När kyrkans första presidentskap och de tolv apostlarna samlas i råd, tar de upp "de viktigaste av kyrkans saker" (L&F 107:78), och denna grupp omtalas i uppenbarelser som "Guds kyrkas högsta råd och [de som fattar] alla andliga sakers slutliga avgörande" (L&F 107:80).

APOSTLARNÄR ÄR SÄRSKILDA VITTNEN OM JESUS KRISTUS

Ett av de viktigaste ansvaren en ordinerad apostel har är att vittna

”Som en av dem som är kallade som särskilda vittnen, lägger jag mitt vittnesbörd jämte mina apostlakollegors: Han lever! Han lever med en uppstående kropp. Det finns inte någon sanning eller något faktum som jag är mer övertygad om, eller bättre känner till genom personlig erfarenhet, än sanningen i Herrens bokstavliga uppståndelse.”
— President Ezra Taft Benson

om Jesu Kristi gudomlighet, att han bokstavligen är Guds Son. Vi ser detta mönster i Apostlagärningarna när Petrus kraftfullt vittnade om att Jesus Kristus var ”helig”, ”vägvisaren till livet”, ja ”Messias” (se Apostlagärningarna 3:12–18). Han lärde att Jesus var ”profeten” som Moses hade profeterat att vi skulle lyssna till — den som alla profeter hade talat om, ja, Guds Son som sändes ”för att välsigna er genom att förmå er alla att lämna ondskans väg” (se Apostlagärningarna 3:19–26; se också 5 Moseboken 18:15–19; 1 Nephi 22:20–22). Petrus, Johannes, Barnabas, Paulus och de andra apostlarna var alla särskilda vittnen om Kristus på sin tid.

Återlösaren har sagt om apostlarna i de sista dagarna, att de skall vara ”särskilda vittnen om Kristi namn för hela världen, och häri skilja sig de sig . . . från . . . andra ämbetsmän” (L&F 107:23). President Gordon B

Hinckley sade följande om detta ansvar:

”De kallades därför att Herren vill att de skall verka i detta ämbete som män som har ett vittnesbörd om hans gudomlighet och vars röster har höjts och kommer att höjas till vittnesmål om att han finns.

De är båda män med tro. Efter det att de har blivit ordinerade till det heliga apostlämbetet och avskilts som medlemmar i de tolv rådet, förväntas de huvudsakligen ägna sig åt ämbetets uppgifter. De skall i första rummet — över allt annat — sätta ansvaret att stå såsom särskilda vittnen inför världen om Kristi namn.”⁸

President Howard W Hunter vittnade: ”Jag bär ödmjukt vittne om mitt privilegium att bära det heliga apostlaskapet och att dagligen arbeta med ett nutida kvorum med tolv apostlar som är Herren Jesu Kristi lärjungar. Vi ska gå ut som ’särskilda vittnen om Kristi namn

för hela världen' (L&F 107:23). Och detta har apostlarna alltid vittnat om."⁹

APOSTLARNAS ÄR SÄRSKILDA VIT- TENEN OM FRÄLSARENS UPPSTÅNDELSE

Apostlarna verkar också som särskilda vittnen om Herren Jesu Kristi uppståndelse. Efter sin uppståndelse blev Jesus först sedd av Maria från Magdala (se Markus 16:9), och "han visade sig för Kefas [Petrus, kyrkans överhuvud] och sedan för de tolv" (1 Korinthierbrevet 15:5) och för andra (se 1 Korinthierbrevet 15:6–9).

Ett av de tidiga besöken hos de tolv skedde på "den första [dagen] i veckan . . . bakom reglade dörrar . . . [och] Jesus . . . stod mitt ibland dem" (Johannes 20:19; se också Lukas 24:36). Dessa forntida apostlar kände på Frälsarens uppståndna kropp. Han åt med dem, undervisade dem och välsignade dem (se Lukas 24:37–48; Johannes 20:20–23).

Åtta dagar senare hade de tolv en liknande erfarenhet, denna gång också med Tomas, som förut varit frånvarande (se Johannes 20:24–29). Han visade sig också för de tolv vid flera andra tillfällen före sin slutliga himmelfärd (se Matteus 28:16–18;

**President Gordon B Hinckley har
verkat som seniorapostel och
kyrkans president sedan den
12 mars 1995.**

Markus 16:12–13; Lukas 24:13–32; Johannes 21:1–15).

I Apostlagärningarna bekräftar Petrus apostlarnas åliggande att bära vittne om Frälsarens verksamhet:

"Vi kan vittna om allt han gjorde både på den judiska landsbygden och i Jerusalem. Honom hängde de upp på en träpåle och dödade.

Men Gud uppväckte honom på tredje dagen och lät honom visa sig, inte för hela folket utan för vittnen som Gud i förväg hade utvalt, nämligen för oss som åt och drack med honom efter hans uppståndelse från de döda" (Apostlagärningarna 10:39–41; se också Apostlagärningarna 3:15).

President Ezra Taft Benson (1899–1994) vittnade om det unika ansvar som hör till alla dem som är apostlar: "Som en av dem som är kallade som särskilda vittnen, lägger jag mitt vittnesbörd jämte apostlakollegornas: Han lever! Han lever med en uppstånden kropp. Det finns inte någon sanning eller något faktum som jag är mer övertygad om, eller bättre känner till genom personlig erfarenhet, än sanningen i Herrens bokstavliga uppståndelse."¹⁰

AVSLUTNINGSVIS

Som vi har sett visar Apostlagärningarna något av kraften i apostlarnas verksamhet och dess omfattning. De ursprungliga tolv samt fyra andra som omtalats vid namn verkade

under den forntida tidshushållningen för evangeliet.

Under vår tidshushållning har 92 män verkat som medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum. De verkar under vägledning av det första presidentskapet för att fullfölja ansvaren i detta heliga ämbete och kall. När dessa goda ledare fullgör sitt apostoliska uppdrag i vingården, kallar Frälsaren dem sina vänner: "Det som jag sade till mina apostlar det säger jag även till eder, ty I ären mina apostlar, ja, Guds högpriester. I ären de, som min Fader givit mig. I ären mina vänner" (L&F 84:63). □

Edward J Brandt är chef för utvärderingen i kyrkans korrelationsavdelning.

SLUTNOTER

1. "Gud står vid rodret", *Nordstjärnan*, juli 1994, s 56–57.
2. Citerad i "De tolv apostlarna", *Nordstjärnan*, januari 1997, s 6.
3. Mark E Petersen, "Frälsningen kommer genom kyrkan", *Nordstjärnan*, november 1973, s 475.
4. "Dyrbara och mycket stora löften", *Nordstjärnan*, januari 1995, s 6.
5. Se Jeffrey R Holland, "The Lengthening Shadow of Peter", *Ensign*, september 1975, s 30–35.
6. Robert J Matthews, "A Crisis, a Council, and Inspired Leadership", *Ensign*, oktober 1995, s 59.
7. Citerad i *Nordstjärnan*, januari 1997, s 6.
8. "Särskilda vittnen för Kristus", *Nordstjärnan*, oktober 1984, s 93.
9. "En apostel vittnar om uppståndelsen", *Nordstjärnan*, nummer 6 1986, s 14.
10. "Five Marks of the Divinity of Jesus Christ", *New Era*, december 1980, s 48.

Att forma en karaktär: Välkända citat från president David O McKay

David O McKay (1873–1970) verkade som kyrkans president under 19 år. Han talade ofta om att forma karaktären. Här följer några välkända citat från kyrkans nionde president.

”SOM EN MÄNNISKA TÄNKER”

”Ingen av livets principer betonades oftare av den store Läraren än behovet av att ha rena tankar. För honom var inte en människa den hon visade sig vara utåt, och inte heller den hon gjorde anspråk på att vara genom sina ord. Det som människan *tänkte* bestämde under alla omständigheter vem hon *var*. Ingen lärare betonade starkare än han sanningen i att ’som en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon’ [se Ords 23:7, King James Version] . . .

. . . Belåtenhet, tillfredsställelse, frid — allt det som gör livet värt att leva — har sitt ursprung i individens tankar. Från samma källa kommer oro, upprördhet, elände — allt det som leder till sönderfall och död . . .

Det är klokt av [varje lärare och ämbetsman i kyrkan] att vara medveten om ’vad han tänker på när han inte måste tänka’, för ’som han tänker i sitt hjärta, sådan är han’ (”As a Man Thinketh . . .”, *Instructor*, september 1958, s 257–258).

VÅR UTSTRÅLNING AVSLÖJAR VILKA VI ÄR

”Det finns ett annat ansvar som har att göra med fri vilja, som allt för sällan betonas, och det är effekten av både en persons handlingar och tankar. Människans utstrålning avslöjar vem hon är och denna utstrålning påverkar i högre eller mindre grad alla som kommer inom räckvidden av den” (”Free Agency . . . the Gift Divine”, *Improvement Era*, februari 1962, s 87).

SAMVETETS GODKÄNNANDE

”Tankarna formar era ansiktsdrag. Tankarna lyfter era själar mot himlen eller drar er ner mot helvetet . . . Inget avslöjar ens karaktär mer än de människor man föredrar och umgås med. Likaså finns det inget som förutspår framtiden mer än de ting som vi brukar fundera över . . .

Att ha samvetets godkännande när du är ensam med dina tankar är som att vara i sanna och kärleksfulla vänners sällskap. Att värdesätta sin egen självrespekt ger karaktärsstyrka. Samvetet är den länk som binder vår själ till Guds ande” (”Those Sculptors Called Thoughts and Ideals”, *Improvement Era*, juli 1960, s 495).

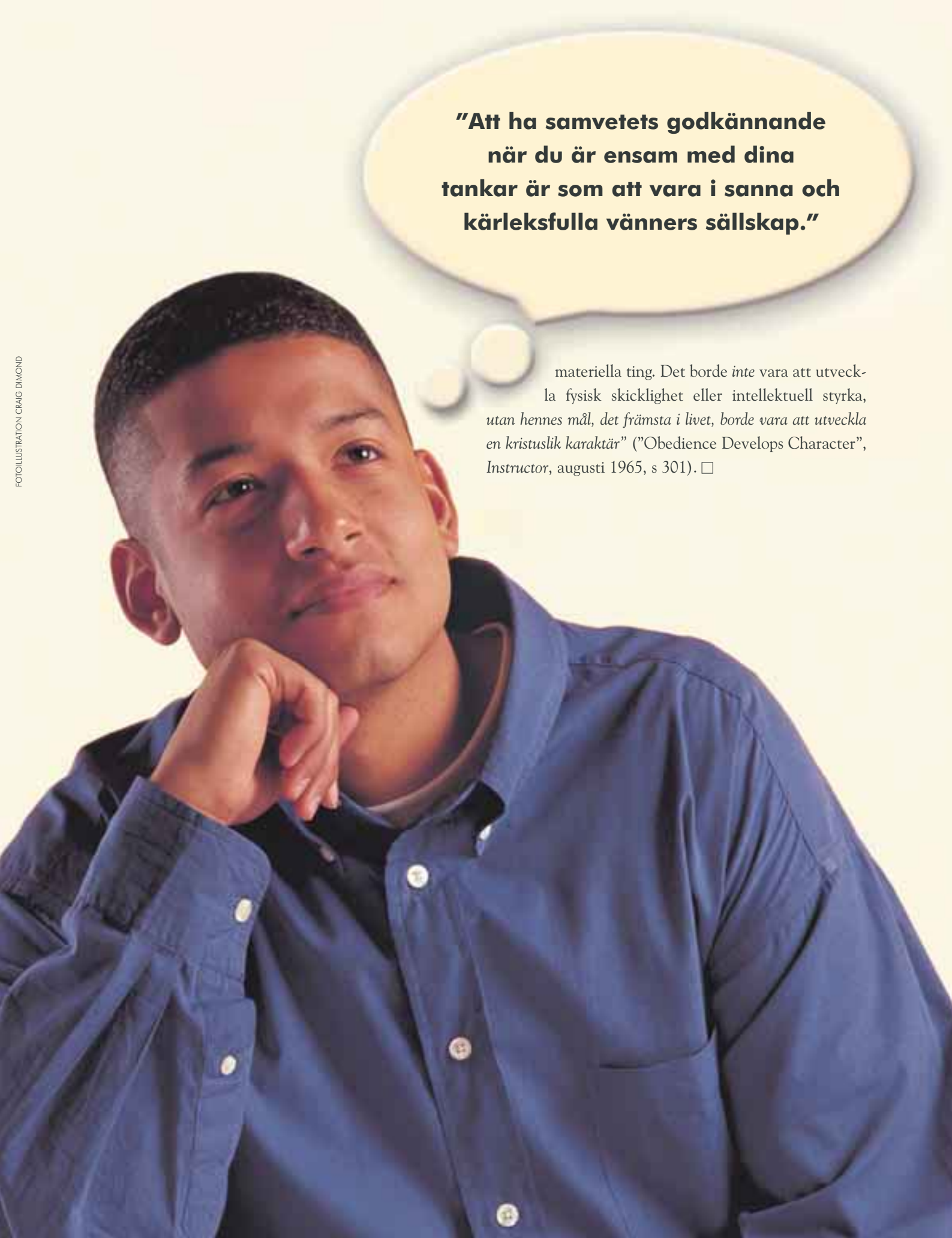
ATT UTVECKLA EN STORARTAD KARAKTÄR

”Dag efter dag, timme efter timme, bygger människan upp den karaktär som kommer att bestämma hennes plats och ställning bland sina bekanta . . .

. . . Viktigare än rikedom, mer varaktigt än berömmelse, mer dyrbart än lyckan är det att besitta en ädel karaktär. Det är så sant som det är sagt att det största målet med människans skapelse är att hon utvecklar en storartad karaktär, och en storartad karaktär är till sin natur ett resultat av prövningarnas disciplin” (”Man’s Soul Is As Endless As Time”, *Instructor*, januari 1960, s 1–2).

EN KRISTUSLIK KARAKTÄR

”Vad är människans krönande härlighet på denna jord när det gäller hennes individuella prestationer? Det är karaktären — en karaktär som utvecklats genom lydnad mot livets lagar såsom de uppenbarats genom Jesu Kristi evangelium. Och Jesus Kristus kom för att vi ska ha liv, och liv i överflöd. Människans huvudsakliga mål i livet borde inte vara att skaffa sig guld eller berömmelse, eller

A young man with short dark hair, wearing a blue button-down shirt, is shown from the chest up. He is resting his chin on his hand and looking thoughtfully towards the camera. Above his head is a large, light-colored thought bubble containing text. The background is a plain, light color.

**”Att ha samvetets godkännande
när du är ensam med dina
tankar är som att vara i sanna och
kärleksfulla vänners sällskap.”**

materiella ting. Det borde *inte* vara att utveckla fysisk skicklighet eller intellektuell styrka, utan hennes mål, det främsta i livet, borde vara att utveckla en kristuslik karaktär” (“Obedience Develops Character”, *Instructor*, augusti 1965, s 301). □

Lärjungeskapets pris

President Gordon B Hinckley framhåller att "priset för lärjungeskap är personligt mod" (se det här numret, sidan 2). Modet han talar om är det moraliska mod som krävs för att stå för det vi tror på, för att följa Guds råd, och för att hålla hans bud även om de omkring oss inte gör det. ☞ Det krävs mod av Kristi lärjungar på andra sätt också. Det krävs mod att vända andra kinden till när någon ryter till i ilska. Det krävs ofta mod att följa Andens maningar. Och när

vi möts av personliga prövningar, måste vi ofta inhämta mod för att framhärda och nå rättfärdiga mål. ☞ Erfarenheterna som beskrivs här visar det mod som karakteriserar Herrens lärjungar. De har lärt sig, som president Hinckley har sagt, att "glädjas i kunskapen om att trots att vi mo-

digt ska stå fast medan vi vandrar genom dödligheten och till och med genom våra prövningar, kommer Gud inte att lämna oss utan sin vägledning och uppbyggande kraft" (se det här numret, sidan 6).

Jag behövde en välsignelse

Brandon J Miller

Vi var mitt i regnperioden på Filippinerna och det hade regnat hela dagen. Regnet förde ofta med sig ovälkomna gäster in i vårt hus — mestadels spindlar, råttor och liknande.

När min kamrat och jag kom hem efter att ha kontaktat människor en hel dag såg vi att det lyste hos våra grannar och vi tänkte att vi skulle gå och besöka dem. Vi beslöt oss för att

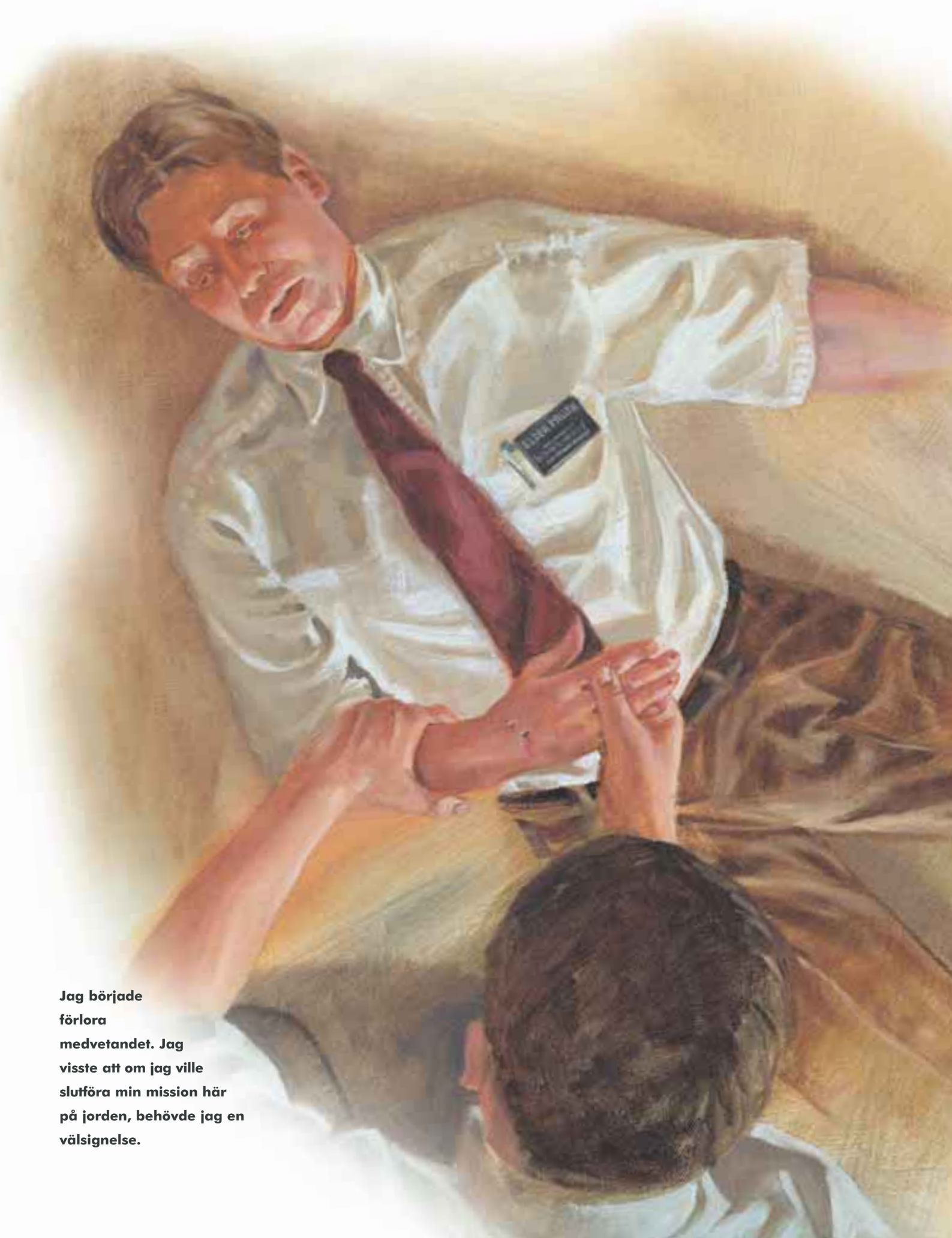
gå in till oss och hämta några foton av våra familjer som vi kunde visa dem.

Vi förvarade foton på nedre hyllan mellan våra sängar. När jag sträckte mig efter mina, kände jag en plötslig smärta i min högra hand. När jag tittade ner, såg jag att en orm just bitit mig.

Jag ropade på min kamrat, äldste Regis, och han kom springande för att se vad som hade hänt. Jag visade

honom blodet på min hand och sade att jag blivit biten av en orm. En granne som hade hört all uppståndelse sprang in till oss och hjälpte oss leta efter ormen. Vi hittade den under sängen när den högg efter en bräda äldste Regis höll i. Grannen skrek till: "Det där är en filippinsk kobra!"

Äldste Regis dödade ormen. Jag började känna mig yr, så vi skyndade oss hem till biskop Rotor eftersom han hade lite erfarenhet med att behandla ormbett. Han skyndade

**Jag började
förlora
medvetandet. Jag
visste att om jag ville
slutföra min mission här
på jorden, behövde jag en
välsignelse.**

sig att göra vad han kunde för att hjälpa mig.

Jag kände ett tryck på mitt bröst och det var svårt att andas. Ett mörker verkade skymma mina tankar, och jag började förlora medvetandet. Då hörde jag en röst som sade: "Om du vill slutföra din mission här på jorden så behöver du en välsignelse".

Jag var vid medvetande länge nog för att säga: "Kan du ge mig en välsignelse?"

Biskopen svarade: "Ja, låt mig bara göra färdigt det här först." Det var svårt för mig att hålla mig vaken, men jag hörde rösten envisas: "Du behöver en välsignelse nu. Du kan inte vänta." Den här gången sade jag med en bestämd röst: "Ge mig en välsignelse!"

Jag kommer inte ihåg orden i välsignelsen min kamrat och biskop Rotor gav mig. Men jag satte all min lit till Herren och hans prästadöme. Under bönen började jag få tillbaka medvetandet och jag kräktes flera gånger. När jag hörde de sista orden i välsignelsen, slutade jag att kräkas. Jag var medveten om vad som hände runt omkring mig och kände en varm känsla av tröst och kärlek fylla min kropp. Jag visste att min himmelske Fader älskade mig och att jag skulle bli bra.

Min zonledare, äldste Howarth, tog med en läkare som undersökte kyrkan till biskopens hem. Vid det laget hade det gått ungefär två timmar. Vi åkte till ett sjukhus som låg ungefär en timme ifrån området jag arbetade i.

Under resan bad läkaren att jag skulle berätta för honom vad som hade hänt. Äldste Howarth sade: "Borde vi inte köra snabbare?" Läkarens svar löd: "Varför då? Han borde redan vara död. Han har haft tur." Den filippinska kobran är den giftigaste ormen på Filippinerna.

Om människor säger att Gud inte är en Gud som gör under längre, förstår de inte evangeliet eller hans kärlek för oss, sina barn. Jag vet att mitt liv bevarades och jag fick inga bestående men tack vare kraften i Guds ord: "Genom hans ords makt kommo de fångelser att sammanstörta", skrev Moroni, "ja, brinnande ugnar kunde ej skada dem, ej heller vilda djur eller giftiga ormar till följd av hans ords kraft" (Mormon 8:24).

Brandon J Miller är medlem i Iona andra församling i Iona stav i Idaho.

En öppning i molnen

Ana Lima Braxton

Luften var kvävande het, och fåglar täckte Portugals blå himmel. I närheten lekte några av mina syster söner i floden och kastade sig ner i vattnet för att komma ifrån hettan.

Jag önskade att jag kunde komma ifrån mina problem lika lätt. Jag hade nyligen bestämt mig för att bli aktiv i kyrkan igen. Herren hade genom den Helige Anden bekräftat mitt beslut, men min familj och mina vänner förstod inte varför. De hade kritiserat och övergett mig, och jag

kände mig fullkomligt ensam. Jag blev tillfrågad om jag kunde vakta min systems pojkar då de simmade och därigenom fick jag en stunds frid från vad som kändes som en konstant kamp mot krafter som inriktat sig på att hålla mig från sanningen.

Jag hade tagit min Mormons bok med mig och medan mina systemsöner lekte i vattnet, satt jag under ett träd och läste. Tårarna började rinna när jag tänkte på dem som jag älskade som talade om för mig att jag gjorde ett misstag. Jag var säker på att jag gjorde Faderns vilja.

Plötsligt märkte jag att jag inte längre kunde höra mina systemsöner. Jag tittade ner mot floden, men de var inte där. En oro som nästan blev till panik överflödade mitt hjärta.

Då hörde jag en ung röst som ropade mitt namn. Jag vände mig om och såg mina systemsöner stå bakom mig och le, med kinder lika strålande som solens ljus. Den yngste som var omkring fem år gammal, gömde något bakom sin rygg — ett arrangemang av mångfärgade blommor som han och hans bröder hade plockat från en närliggande äng. Han gav dem till mig med en röst som lät som musik i mina öron.

Mina ögon fylldes återigen av tårar. Men den här gången var de glädjetårar. Medan jag kramade om mina systemsöner, lyfte jag mitt ansikte mot himlen och såg några solstrålar som lys-te ner genom en öppning i molnen. En

**Jag vände mig om och såg mina
systersöner stå bakom mig och le,
med kinder lika strålande som solens
ljus.**

stor frid fyllde mitt hjärta. Tack vare denna lilla enkla gest som gjorts med kärlek, visste jag att jag inte var ensam. Även om de inte förstod mitt beslut, älskade mina systersöner och alla mina familjemedlemmar mig fortfarande. Men än viktigare, min himmelske Fader kände till mina prövningar och fanns där för att stärka mig med sin oändliga kärlek och omsorg.

Ana Lima Braxton är medlem i Signal Mountains gren i Chattanooga stav i Tennessee.

Nya drömmar ersatte de gamla

María Patricia Rojas V

När jag hade avslutat mina studier i teknisk administration, arbetade jag med en ung företagsledare som senare blev min man. Vilken underbar tid det var! Men en månad efter vårt bröllop, när min man och jag reste från Bogotá i Colombia, där vi bodde, för att besöka mina föräldrar i Duitama, råkade vi ut för en bilolycka. Olyckan tog min mans liv och gav mig minnesförlust. Jag kunde inte komma ihåg någonting av de senaste sex åren, kunde inte gå, och kunde inte röra min vänstra arm.

Efter flera månaders sjukgymnastik kunde jag äntligen gå igen och röra min arm något. Mitt minne kom tillbaka successivt, så pass att jag sex år efter olyckan kunde komma ihåg allt som hänt i mitt liv, förutom två år: året innan olyckan och året som

följde efter den. Trots det var mina tidigare förmågor mycket begränsade. Det var svårt för mig att förvandla mina tankar till ord, och det var svårt att upprepa sådant som jag hörde. Eftersom jag lätt glömde detaljer, drog en del fördel av mina misstag.

Läkarna kände slutligen att de hade gjort allt de kunde. Jag försökte att se lycklig och entusiastisk ut, men jag kände mig ofta frustrerad och arg. Vad skulle jag göra med mitt liv?

När jag var som mest nere, läste jag i skrifterna där Herren lovar att vi inte kommer att prövas över vår förmåga (se 1 Korintherbrevet 10:13; L&F 64:20). Jag bad för att få ett vittnesbörd om detta löfte.

Jag gick till slut tillbaka till företaget jag jobbade för innan olyckan. Eftersom jag inte kunde klara av mina

gamla arbetsuppgifter, arbetade jag med mindre krävande uppgifter, men också de visade sig vara svåra. Men jag gav inte upp. Jag kämpade för att avsluta mitt sexmånaderskontrakt. När jag hade klarat det, fylldes min ande av en fantastisk känsla av hopp, som inspirerade mig att fortsätta försöka utveckla mina förmågor.

Genom att hålla mig nära Herren kunde jag på nytt etablera självförtroendet och känna den Helige Andens inflytande i mitt liv. Detta inflytande ledde mig kort därefter att fundera på att verka som missionär. Jag vet att en del tyckte att min önskan var dåraktig, men när jag talade med grens-presidenten gav han mig modet jag behövde. För att förbereda mig bestämde jag mig för att läsa hela Mormons bok — något jag inte

hade gjort under mina tolv år som medlem.

Men mitt dåliga minne var verkligen en utmaning. När jag hade läst Första Nephi minst 10 gånger utan att kunna komma ihåg en enda sak, insåg jag att jag behövde ändra taktik. Jag bad om att hitta en lösning, och en metod formades snart i mitt sinne: Jag skulle skriva en sammanfattning av varje kapitel när jag hade läst det.

Jag köpte ett anteckningsblock och läste första kapitlet i Första Nephi. Eftersom jag bara hade en vag uppfattning om vad jag just läst, läste jag kapitlet igen. Först då kunde jag sammanfatta huvudpunkterna i kapitlet i mitt anteckningsblock.

Jag fortsatte med en bön i hjärtat. Efter att ha avslutat Första Nephi märkte jag att jag inte längre behövde läsa varje kapitel två gånger. En gång räckte för att skriva en bra sammanfattning. Jag läste hela Mormons bok på det här sättet. När jag var klar hade jag fått ett starkt andligt vittnesbörd om att boken är sann, och jag kunde också vittna om att Herren stärker oss om vi vänder oss till honom.

Sedan fyllde jag i "Läkar- och tandläkarundersökning för missionärer", och svarade ärligt på varje fråga, även om svaren kunde dämpa min önskan att bli missionär. Vad glad jag var när jag tog emot kallelsen att verka i Colombiamissionen Cali! Där upptäckte jag sanningshalten i ännu

ett av Herrens löften, i Första Nephi 3:7: "Herren . . . giver [icke] människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem."

När jag kom hem från min mission bodde jag hos mina föräldrar på en gård där vi odlade grönsaker för försäljning. Jag har också utvecklat förmågan att sticka, vilket gör det möjligt för mig att tjäna pengar och ger mig tid över för att tillväxa andligen. Jag lever ett lyckligt och rikt liv.

Jag skulle naturligtvis föredra att olyckan inte hade hänt, men jag inser vilken oerhörd tillväxt jag upplevt på grund av den. Jag har lärt mig att vi kan mista våra drömmar och förhoppningar, till och med dem vi älskar, och våra talanger, rikedomar, och starka sidor kan försvinna. Men Herren kommer alltid att stötta oss. Han ger oss nya drömmar för att ersätta de vi förlorat. Trots alla svårigheter vi möter, kan Herren hjälpa oss att gå vidare. Han kompenserar — och han håller alltid sina löften.

María Patricia Rojas V är medlem i Barbosa gren i Duitama distrikt i Colombia.

En tuff cowboy

Allan L Noble

Alla visste att Dallas Stock, en rodeo-cowboy, var tuff. Vad de inte visste var hur denna tuffhet skulle prövas.

Dallas hade inte varit aktiv i kyrkan på flera år, men hans liv förändrades

slutligen genom hans hustru Ginnys och deras fem barns kärleksfulla inflytande, tillsammans med inspirerade ansträngningar från församlingsledare och vänner. Som hans biskop gladde jag mig åt att se honom utvecklas, och till den grad att han ville ta sin familj till templet. Han förberedde sig och familjen bestämde ett datum då de skulle besöka Herrens hus.

En vecka före det datumet arbetade Dallas på stavens välfärdsfarm och lastade in tjurur i lastbilar. Det var en lynnig tjur som inte ville samarbeta och för att skydda sig hoppade Dallas ner bakom en grind. Men då tjuren stångade till grinden, svängde den runt, och Dallas blev inklämd mellan grinden och ett stängsel. Han bröt armen, flera av sina revben och fick många blåmärken.

Jag besökte Dallas den kvällen. Han hade svåra plågor med sin arm i gips och med tejpade revben. Jag föreslog att han kanske skulle skjuta på tempelresan. Han svar var: "Jag kommer att åka till templet nästa onsdag."

Ingen väntade sig att se Dallas i kyrkan den söndagen. Men han var där och utförde sitt kall att leda Söndagsskolan. Det var smärtsamt för honom men hans hängivenhet inspirerade församlingsmedlemmarna.

På onsdagen gick Dallas, Ginny, deras barn och många familje- och församlingsmedlemmar till templet

som planerat. Med en son på ena sidan och en svärson på den andra gick Dallas igenom hela begåvnings-sessionen. Varje gång han rörde sig, kunde församlingsmedlemmarna nästan känna smärtan de trodde att Dallas måste känna.

När Ginny och Dallas hade beseglats till varandra och till deras barn i beseglingsrummet, ställde sig församlingsmedlemmarna upp med tårar i

ögonen för att gratulera dem. Jag tänkte ge Dallas en kram, men hejdade mig och sade: "Jag vill inte göra dig illa."

"Jag har inte ont alls", svarade Dallas. "Jag kan berätta för dig att jag inte har haft ont på hela dagen."

"Det såg så smärtsamt ut", sade jag.

"Det var svårt att ställa sig upp och sätta sig", förklarade han, "men det har inte gjort ont alls".

När jag lämnade templet var jag överväldigad av allt som hade hänt. Vad tacksam jag var för att Dallas hade blivit välsignad när han gjorde allt för att komma till templet med sin familj. Den dagen bevittnade vi inte bara en cowboys styrka utan styrkan hos en andlig jätte. □

Allan L Noble är medlem i Garden Lakes församling i Maricopa västra stav i Phoenix i Arizona.

Dallas hoppade ner bakom en grind för att skydda sig, men då tjuren stångade till grinden, svängde den runt, och Dallas blev inklämd mellan grinden och stängslet.

Hur man använder *Liahona* september 2001

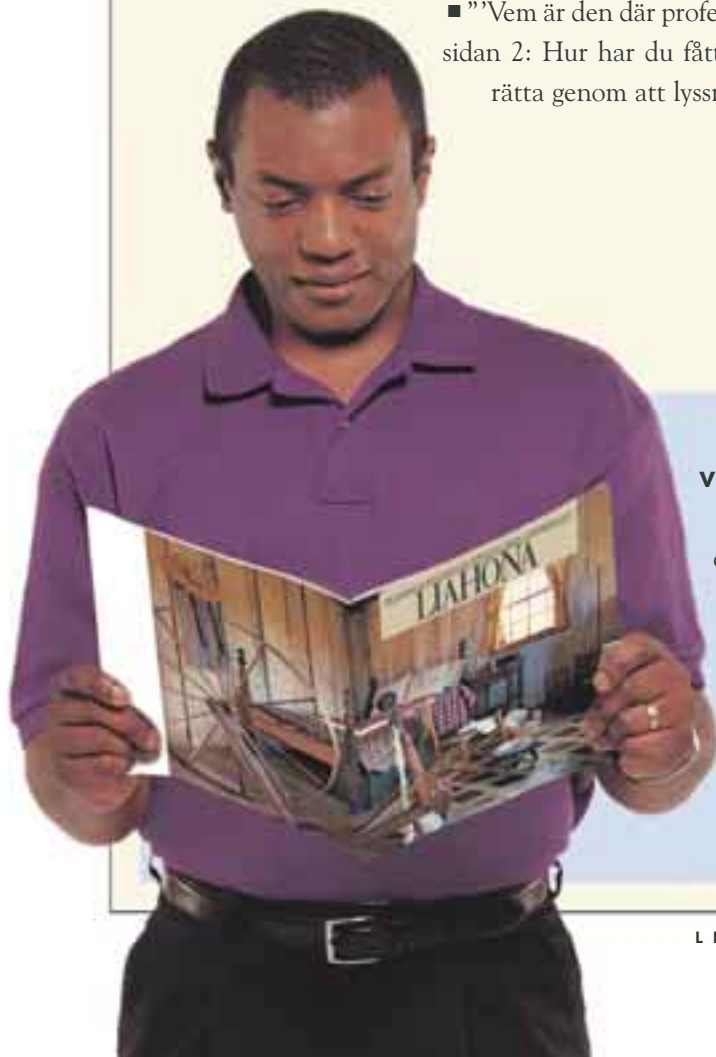
LEKTIONS- OCH DISKUSSIONSFÖRSLAG

■ "Att leva med våra övertygelser", sidan 2: Läs president Gordon B Hinckleys berättelse om den nye medlemmen han träffade under sin mission i England. Vad är du villig att avstå ifrån för ditt vittnesbörd om kyrkan?

■ "Dödlighetens konflikt", sidan 30: Vad kan du göra för att din ande ska bli stark nog att styra din kropp?

■ "'Så gjorde han några till apostlar'", sidan 32: Apostlar har en särskild andlig gåva. Vad innebär denna särskilda gåva, och varför är den så betydelsefull för kyrkan idag?

■ "'Vem är den där profeten?'" *Lilla stjärnan*, sidan 2: Hur har du fått hjälp att välja det rätta genom att lyssna på profeten?

FOTOILLUSTRATION CRAIG DIMOND

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

· Aktivering	42
· Andlighet	30
· Apostlar	32
· Berättelser ur Nya Testamentet	LS11, LS14
· Besöksverksamhet	25
· Bön	LS16
· Exempel	LS5
· Familjens hemafton	48
· Familjerelationer.....	42
· Helbrägdagörelse	25, 42, LS11, LS14
· Hemundervisning	6
· Jesus Kristus	2, 32, LS11, LS14, LS16
· Karaktär	40
· Kyrkans historia	10
· Kyrkans organisation	32
· Lydnad	LS6, LS16
· Lärjungeskap	2, 42
· Missionärsarbete	8, 42, LS9
· Mod	2, 42
· Motgångar	42
· Primär	LS6
· Profeter	32, LS2, LS5, LS6
· Sabbaten.....	LS2
· Självkontroll.....	30, 40
· Skriftstudier	8, 26, 29
· Släktforskning	25
· Talanger	26
· Tempel och tempeltjänst	25, 42
· Tro	10, 42, LS9
· Undervisning	48
· Återställelsen	10, 18

VI SÖKER ARTIKLAR

Hur har generalkonferensen förändrat ditt liv? Vilka principer i evangeliet rörde vid ditt hjärta och inspirerade dig att förändra något? Skicka förslag, berättelser och erfarenheter till General Conference, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller skicka e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vänligen uppgi fullständigt namn, adress, telefonnummer och församling och stav (eller gren och distrikt).

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ SEPTEMBER 2001

"VEM ÄR DEN DÄR

PROFETEN?"

Jane McBride Choate

En sann berättelse

Johanna hörde sin bästa vän Mikaela bjuda deras vän Rebecka till sin födelsedagsfest på söndag. Det skulle bli en badfest.

Mikaela hade redan bjudit Johanna, och Johanna hade inte gett henne sitt svar än. Men hon visste att hon inte skulle gå på festen.

Mikaela och Johanna hade varit vänner sedan de var sex år gamla. Men deras vänskap förändrades när Johannas familj blev medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga för nio månader sedan. Att bli medlem i kyrkan hade inte ändrat hur Johanna kände för sin vän, men Mikaela hade svårt att förstå varför Johanna hade blivit annorlunda.

Efter skolan traskade Johanna hem och var ännu mer missmodig än tidigare. Alla andra som Mikaela hade bjudit till sin fest skulle vara där. *Mamma vet vad jag kan göra, tänkte Johanna. Det känns alltid bättre när jag har pratat med henne.*

När hon kom hem berättade hon allt för sin mamma. "Vad ska jag göra?", frågade hon.

Mamma lade sin arm om Johannas

axlar. "Du måste bestämma vad som är viktigast för dig — att gå på din väns fest, eller att lyda buden", sade hon.

Johanna suckade. Hon visste vad hon *borde* göra. Men det gjorde inte saken lättare. Hon ville inte såra sin vän, och hon ville gå på festen. Men hon kunde inte bryta ett av buden, särskilt när hon hade hört profeten tala under generalkonferensen om hur viktigt det är att hålla sabbatsdagen helig.

Hon visste vad hon måste göra. Hon skyndade sig hem efter skolan nästa dag och slog in presenten hon gjort åt Mikaela. Sedan gick hon hem till sin vän.

"Jag har gjort något speciellt till din födelsedag", sade hon. "Jag är

ledsen att jag inte kan komma på din födelsedagsfest. Det är för att det är på en söndag.”

Mikaela öppnade presenten och höll upp den. ”Ett fågelhus!”, sade hon. ”Det är toppen! Gjorde du det själv?”

Johanna nickade. ”På Primärs måldag.” Hon berättade för Mikaela om Primär och om måldagarna för flickorna i hennes ålder.

”Vad spelar det för roll om du badar på en söndag?”, frågade Mikaela när hon tackat Johanna för presenten. ”Vi ska dit på eftermiddagen, när din kyrka har slutat.”

”Profeten sade att vi behöver hålla sabbatsdagen helig”, förklarade Johanna.

”Vad betyder det?” frågade Mikaela.

”Det betyder att vi inte handlar på söndagarna eller går och simmar eller till matcher — sådana saker.”

”Vad gör ni då?” undrade Mikaela.

”Vi går till kyrkan, är tillsammans med familjen, lyssnar på musik, läser skrifterna.” Johanna kom ihåg förra söndagen, och log. ”Ibland tar vi en tupplur.”

Mikaela rynkade på pannan. ”Vem är den där profeten? Varför måste du göra som han säger?”

”Han är kyrkans president”, förklarade Johanna.

”Så han är som en chef?”

Johanna log igen. Hon hade aldrig hört någon beskriva profeten som en chef, men hon antog att det lät vettigt för människor som inte var medlemmar i kyrkan.

”Vad är det som gör profeten så speciell?” frågade Mikaela.

”Han lär oss de saker vår himmelske Fader vill att vi ska förstå.”

”Menar du att han pratar med Gud?”

”Ja”, svarade Johanna bestämt. Hon visste att det var många som inte förstod det.

”Vem är han?” frågade Mikaela.

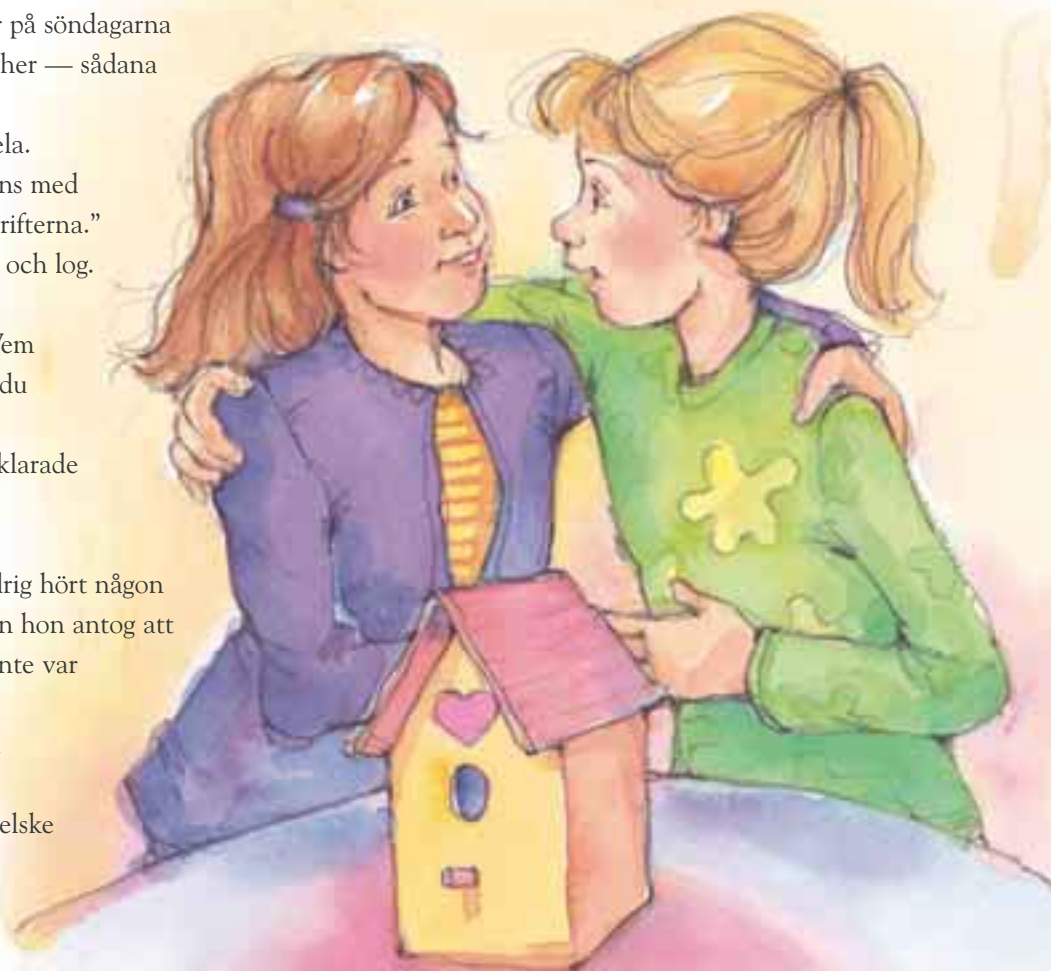
”Vår profet heter president Gordon B Hinckley.”

”Måste du göra allt han säger?”

”Vi *måste* inte. Vi *väljer* att göra det”, sade Johanna och hoppades att Mikaela förstod.

”Kan du komma till min födelsedagsfest nästa år om det inte är på en söndag?”, frågade Mikaela.

Johanna kramade om sin vän. ”Jag räknar redan dagarna tills dess!” □

EN PROFETS EXEMPEL

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

Vi stödjer Gordon B Hinckley som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga och som profet, siare och uppenbarare för kyrkan i vår tid. I ett brev som jag fick från en stolt far, berättar han om en händelse tillsammans med hans då femårige son och om pojkens kärlek till kyrkans president och om hans önskan att följa profetens exempel.

Så här skrev fadern: "När Christopher var fem år gjorde han sig för det mesta klar själv för att gå till kyrkan på söndagarna. En söndag bestämde han sig för att ha kostym och slips, och det hade han aldrig haft tidigare. Han letade igenom garderoben på egen hand efter en avlagd slips och fick fram en ganska sliten, färdigknuten slips. Han fäste slipsen på sin vita skjorta och tog på sig en liten sjömanskavaj som i årtal hängt i pojkarnas garderob.

Han gick in i badrummet och kammade själv sitt blonda hår omsorgsfullt tills det låg perfekt. Ungefär samtidigt kom jag själv in i badrummet för att göra mig i ordning. Jag såg Christopher stråla mot sin spegelbild. Utan att ta blicken från spegeln, förkunnade han stolt: 'Titta, pappa — Christopher B Hinckley!'"

En pojke hade iakttagit Herrens profet. □

Ur ett tal från generalkonferensen i oktober 1998.

JAG KAN FÖLJA PROFETEN

Diane S Nichols

”Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem” (1 Nephi 3:7).

År 1899 fanns det inte nog med vatten i södra Utah. Det hade inte regnat på över två år. Åarna och brunnarna runt staden S:t George hade torkat ut. Det fanns inget vatten till skörden, så växterna dog. Boskapen dog också. Många flyttade därifrån.

Nell var en liten flicka som bodde i S:t George på den tiden. Hennes far berättade för sin familj att de skulle bli tvungna att flytta snart.

I juni deltog Nell och hennes mor i en konferens i kyrkan i S:t George. President Lorenzo Snow som då var profet, skulle tala. Nells far stannade hemma för att packa inför deras flyttning. Nell lyssnade noga på vad profeten sa. Efter konferensen skyndade hon sig hem. Hon berättade för sin far att president Snow hade lovat att om folket betalade sitt tionde och satte sina grödor, skulle det regna och de skulle få mat för det kommande året.

Nells pappa förklarade att deras familj inte kunde överleva ett år till om grödan inte växte. Nell påminde honom om att hennes farfar berättade hur människorna under hans dagar välsignades genom att göra exakt vad president Brigham Young (1801–1877) bad dem att göra. Farfar hade lovat Nell att om hon följde den levande profeten, skulle hon också bli välsignad. Nell trodde på sin farfar, och hon erbjöd sin far sina egna besparingar för att hjälpa till att betala familjens tionde.

Nästa morgon såg Nell sin far plöja fälten och göra sig redo att sätta. Familjen stannade i S:t George och

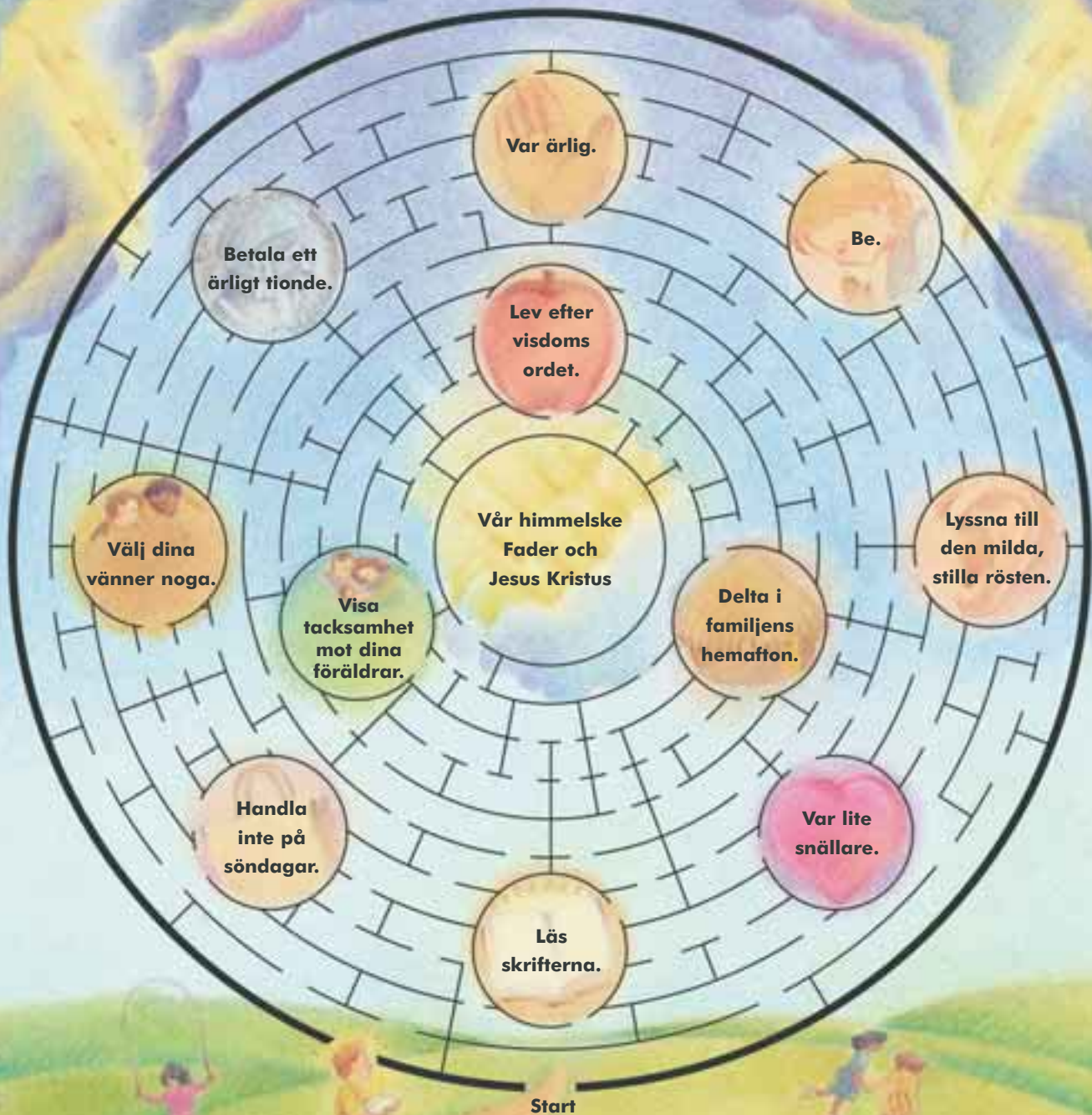
gjorde exakt vad profeten bett dem göra. Under de heta, torra veckorna som följde, betalade invånarna i S:t George sitt tionde, satte sina grödor, bad, och såg på de molnlösa himlarna efter regn. De var tacksamma när det började regna två månader efter konferensen. Grödan växte i överflöd det året!

Vi kommer att bli välsignade om vi följer den levande profeten, president Gordon B Hinckley. President Hinckley talar i vår himmelske Faders ställe. Det han ber oss om är vad vår himmelske Fader och Jesus Kristus vill att vi ska göra. Om vi är lydiga, kommer vi att bli välsignade.

Förslag till samlingsstunden

1. Be biskopens eller grenspresidentens hustru att berätta om sin makes barndom, familj, arbete, och ansvar som biskop eller grenspresident. Förklara att han verkar i församlingen eller grenen på grund av sitt vittnesbörd och sin önskan att understödja profeten. Be barnen tänka på saker som biskopen eller grenspresidenten har bett dem göra (beta la tionde, ha familjebön, studera skrifterna dagligen, hålla familjens hemafton, hålla sabbatsdagen helig och så vidare). Förklara att ett sätt att understödja biskopen eller grenspresidenten på är att göra det han ber oss om. Be varje barn rita av sin hand på ett papper, klippa ut den och sedan skriva på den vad han eller hon kommer att göra för att stödja biskopen eller grenspresidenten. Gör en plansch genom att klistra fast händerna på ett stort pappersark. Ge om möjligt planschen till biskopen eller grenspresidenten.

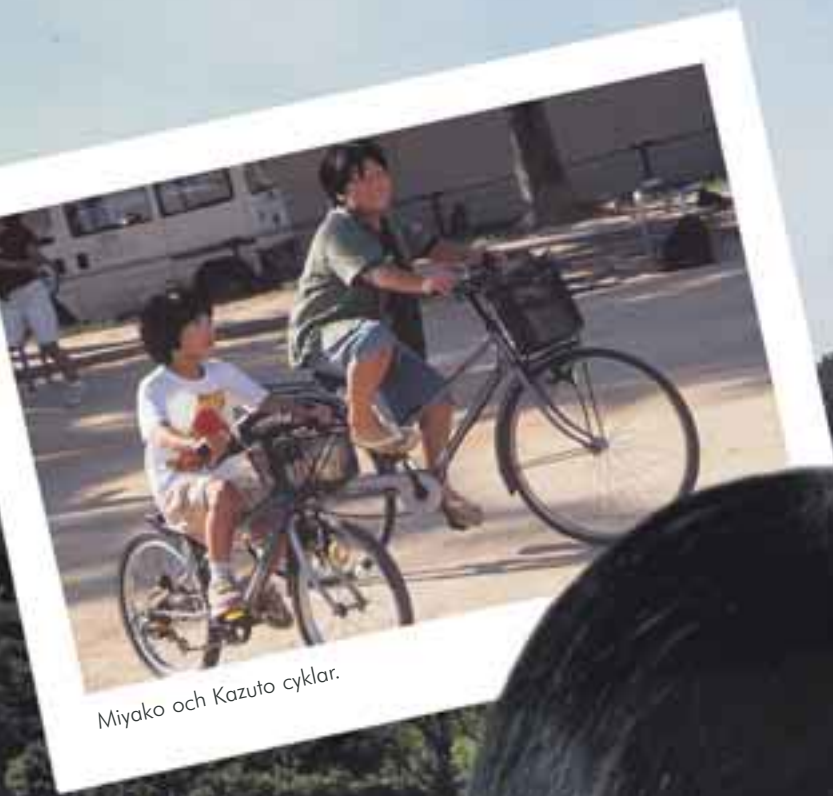
2. Välj under bön ut några evangelieideal (se häftet Mina måldagar). Be flera vuxna ansvara för stationer i olika delar av rummet för att undervisa om de valda principerna. Be barnen gå från den ena stationen till den andra. På en station kan sångledaren till exempel lära ut en sång. På en

annan station kan en medlem ur presidentskapet berätta en berättelse. På en tredje kan barnen spela ett spel där man parar ihop bilder. När barnen har varit på alla stationerna, ge då varje barn en papperssläpp där det står: "Jag kommer alltid att följa profeten genom att _____". Be dem skriva ner eller rita en princip som de kan arbeta på under den kommande veckan.

Instruktioner

Följ president Gordon B Hinckleys undervisning så att du hittar vägen till din himmelske Fader och Jesus Kristus genom labyrinten. Färglägg den riktiga vägen, och klipp sedan ut den här sidan. Sätt upp den där den kan påminna dig om några saker du kan göra för att återvända och bo hos din himmelske Fader och Jesus Kristus. □

Miyako och Kazuto cyklar.

NYA VÄNNER

Miyako Tashiro

från Osaka i Japan

Melvin Leavitt

Attaåriga Miyako Tashiro bor i Osaka i Japan. Hon älskar den här livliga staden, som har många kanaler. Hon älskar också sitt vackra land.

Japan är ett land med snöklädda bergstoppar, täta skogar, forsande floder, och är täckt av blommor från körsbärsträden. Det japanska folket skapar också egen skönhet och konst.

Miyako är en del av denna artistiska tradition. Hon spelar fiol och piano och övar många timmar varje vecka. Hennes bror Kazuto som är 12 år spelar också fiol, och hennes pappa Shigeharu spelar gitarr. När de tre övar och uppträder tillsammans, känner sig Miyako mycket glad.

Hon håller på att lära sig konsten att baka av sin mor Suzuko. De bakar utsökta mjuka kakor, småkakor, hemgjord glass och andra delikatesser. Syster Tashiro undervisar dessutom Miyako om origamins konst — att vika papper så att det blir blommor, djur och andra figurer av det.

Miyako har många av de egenskaper

som värdesätts mest i Japan. Hon lyder sina föräldrar, är medveten om skönheten omkring henne och engagerar sig i allt hon gör. Hon är en bra elev och gör villigt sina läxor. Hennes favoritämne i skolan är bild och slöjd, där hon lär sig att skulptera och rita.

Men Miyako är inte alltid allvarlig. Hon kan få hela familjen att skratta genom att göra grimaser. Hon tycker om att byta klistermärken, leka ta fatt, göra konster på ett räcke, cykla, och hoppa rep med sina vänner.

Hon och Kazuto är goda vänner. Förutom att spela fiol studerar båda Chanbara, en typ av svärdkamp. Naturligtvis har de hjälmar på sig och använder skumplastsvärd.

Miyako älskar evangeliet och primär. Hon läser Mormons bok högt för sin mamma varje kväll. Hon påminner också alla om familjens hemafton.

Missionärsarbete är en naturlig sak för Miyako. En gång när hon var hemma hos en vän sade hon plötsligt att hon behövde gå eftersom det var dags att ha familjens hemafton. Hennes väns

Miyako och hennes mamma Suzuko.

Miyako och en origamifigur.

Miyako älskar att hoppa rep.

Att ställa undan familjens skor är ett av Miyakos ansvar.

Evangeliestudier med familjen.

Uppträder med sin bror och pappa.

mamma blev intresserad och bad henne förklara, vilket Miyako gjorde. Vid ett annat tillfälle berättade hon för en vän att hon ofta ber till sin himmelske Fader. Hennes vän ställde frågor, och Miyako lärde henne att be.

Miyako döptes nyligen och konfirmerades som medlem i kyrkan. Hon säger att hon kommer ihåg att hon kände sig "ren och fläckfri". Hon vill alltid kunna ha den Helige Anden hos sig, så hon lyssnar noga efter den milda, stilla rösten.

Hon har stor tro på prästadömet. Om hon inte känner sig så frisk, ber hon om en välsignelse, och när hennes pappa lägger sina händer på hennes huvud, förväntar hon sig fullt och fast att bli helad. "Hennes tro har stärkt min tro", säger broder Tashiro.

En av Miyakos favoritplatser är det vackra berget Mino som familjen besöker varje sommar. De tar med sig lunch och vandrar till ett vattenfall. Där njuter de av både lunchen och utsikten.

Miyako är en vänlig flicka som älskar skönhet, sin familj, sin himmelske Fader och Jesus Kristus. Hon är en flicka som är besluten att dela med sig av Japans skönhet och evangeliet till alla. □

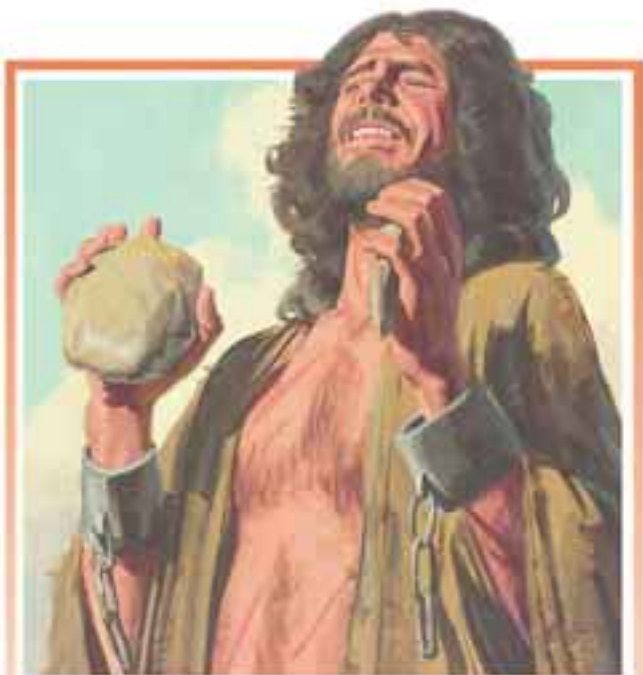
MANNEN MED DE ÖRENA ANDARNA

ILLUSTRATION PAUL MANN

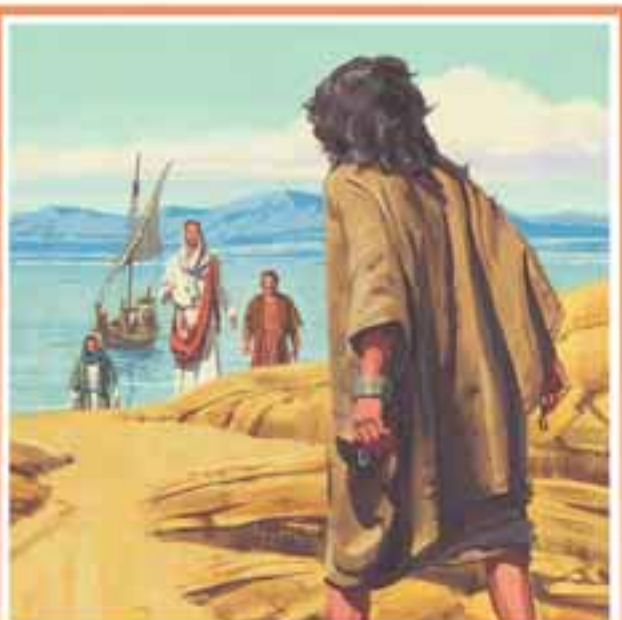
En man som levde i bergen vid Galileiska sjön hade en ond ande i sig som gjorde att han var vild. Människor försökte stoppa honom genom att binda honom med rep och kedjor, men han slet av repen och bröt kedjorna.

Markus 5:1–4

Mannen var i bergen och grottorna både dag och natt. Han skrek hela tiden och skar sig själv med stenar.

Markus 5:5

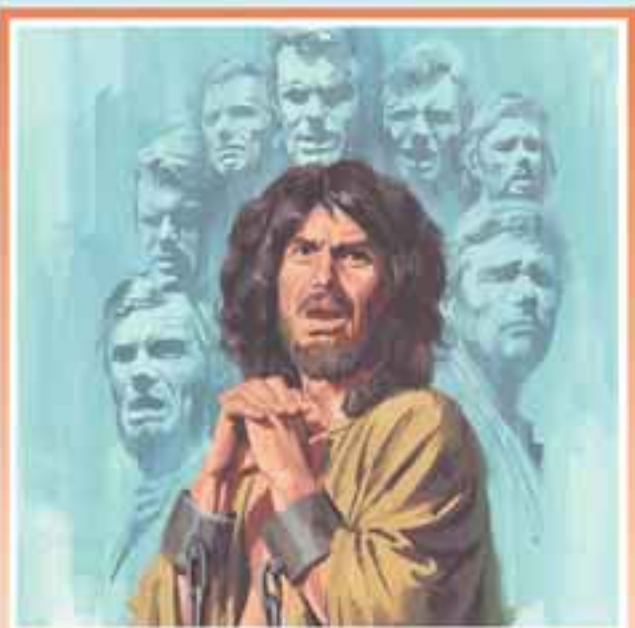
En dag seglade Jesus och hans lärjungar i en båt över Galileiska sjön. När Frälsaren steg ur båten, sprang mannen fram till honom.

Markus 5:1–2, 6

Jesus bad den onda anden att lämna mannen. Den onda anden visste vem Jesus var. Han kallade honom Guds Son. Han bad Jesus att inte skada honom.

Markus 5:7-8

När Frälsaren frågade den onda anden vad han hette svarade han, "Legion heter jag". Legion betyder många, och det fanns många onda andar i mannen. De bad Jesus att inte skicka iväg dem, utan skicka dem till några grisar som var i närheten.

Markus 5:9-12

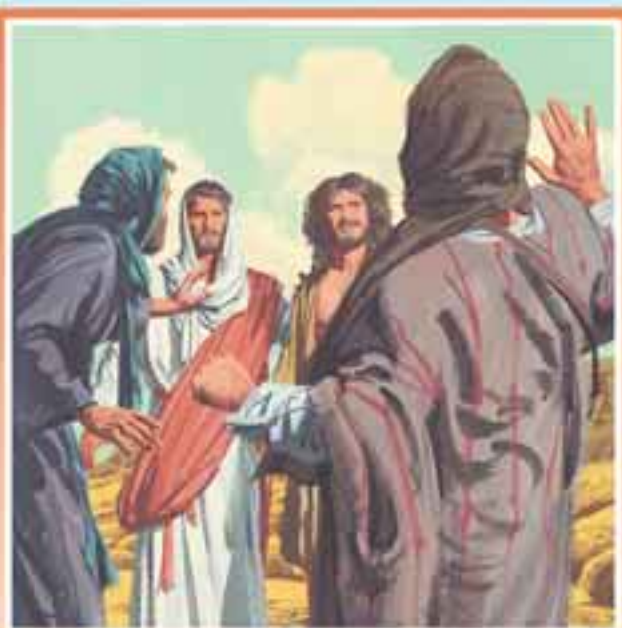
Det gick Jesus med på. De onda andarna för ut ur mannen och in i omkring 2000 grisar. När de onda andarna gått in i dem, rusade grisarna utför branten och ner i sjön och drunknade.

Markus 5:13

Männen som skötte om grisarna sprang till staden och berättade vad som hade hänt för många människor. Människorna kom och såg Jesus. De såg också den vilde mannen, men han var inte vild längre.

Markus 5:14-15

Människorna som kom från staden kunde inte förstå detta. När andra berättade för dem vad som hade hänt blev alla rädda för Jesus och bad honom gå sin väg. Han gick tillbaka till båten.

Markus 5:15-18

Mannen som blivit helad ville följa med honom. Frälsaren sade till honom att inte komma, utan att berätta för sina vänner vad han hade gjort för honom.

Markus 5:18-19

Mannen berättade för sina vänner, och alla förundrade sig över Jesu stora kraft.

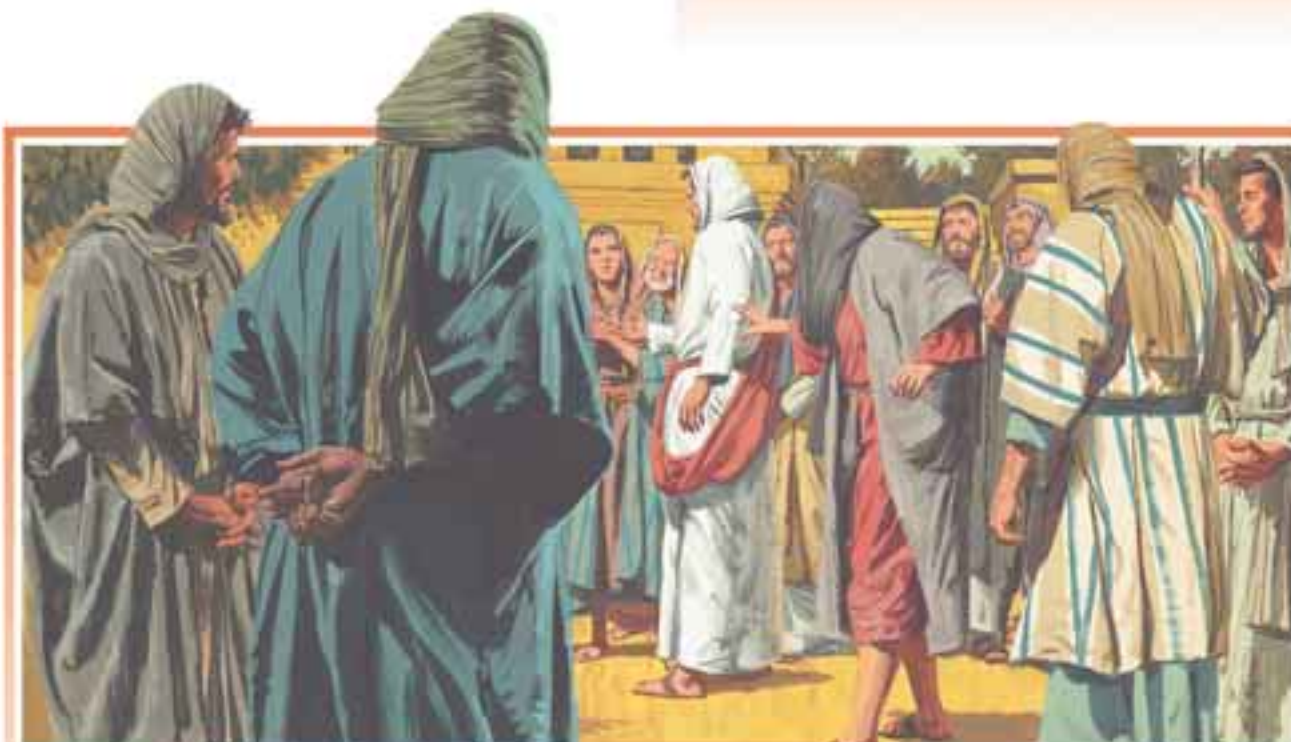
Markus 5:20

EN KVINNA RÖR VID JESU KLÄDER

En kvinna som var mycket sjuk hade varit hos många läkare. Hon hade varit sjuk i 12 år, men läkarna kunde inte bota henne.

Markus 5:25–26

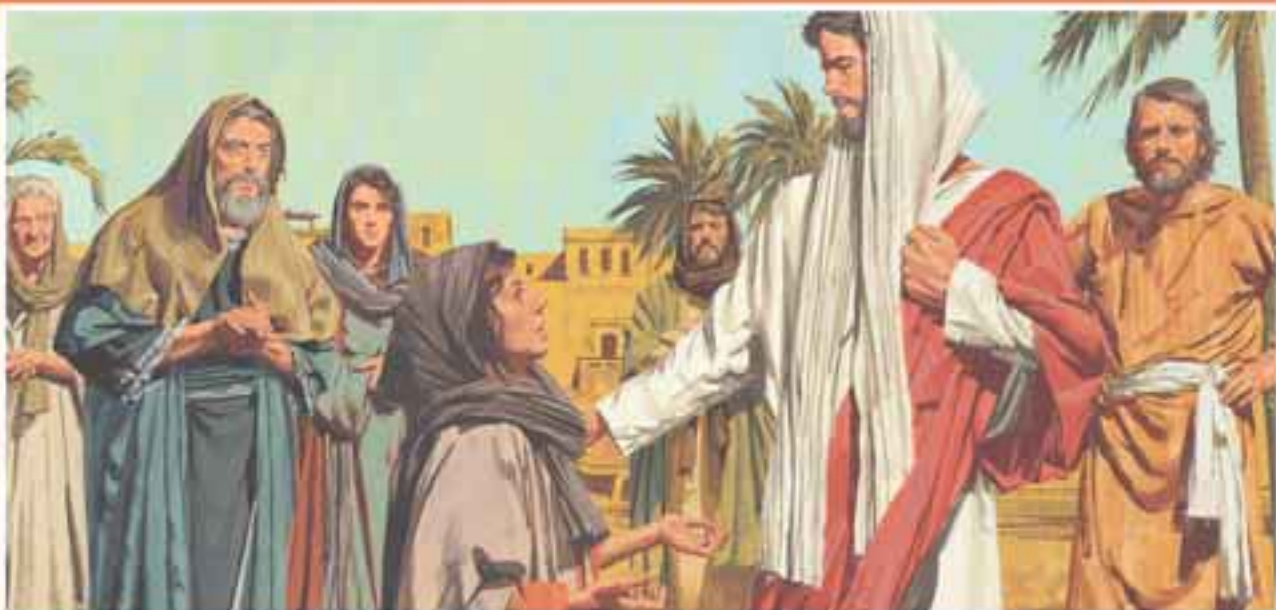
En dag såg hon Jesus som var omringad av många människor. Hon hade hört talats om honom och trodde att hon skulle bli botad även om hon bara kunde röra vid hans kläder. Hon sträckte ut armen och rörde vid hans mantel.

Markus 5:27–28

Kvinnan blev genast botad. Jesus vände sig om och sade: "Vem rörde vid mina kläder?"

Markus 5:29–30

Kvinnan blev rädd och böjde knä framför Frälsaren och erkände att hon hade rört honom. Jesus sade att hennes tro hade botat henne.

Markus 5:33–34

Lyder mina föräldrar

Gustavo Adolfo Loaiza Vergara

En dag gick jag till stranden med min bror och min mamma. När mamma satte sig ner för att vila en stund, sade hon åt oss att vänta på henne, men min bror och jag fortsatte att gå. Plötsligt upptäckte vi att vi hade gått vilse. Vi gick tillbaka dit där mamma hade varit, men vi kunde inte hitta henne. Jag började gråta och några människor försökte hjälpa oss. Till slut hittade vår moster oss.

Medan vi var vilse bad jag en bön. Vår pappa har lärt oss att om vi inte vet vad vi bör göra, kan vi be en bön. Jag bad en bön, mycket tyst, och sedan hittade de oss. Jag lärde mig att vi alltid bör lyda våra föräldrar. Och jag vet att vår himmelske Fader hör oss när vi ber. □

Gustavo Adolfo Loaiza Vergara, 8 år, är medlem i Estaci6ns församling i Puerto Vara, Puerto Varas stav i Chile.

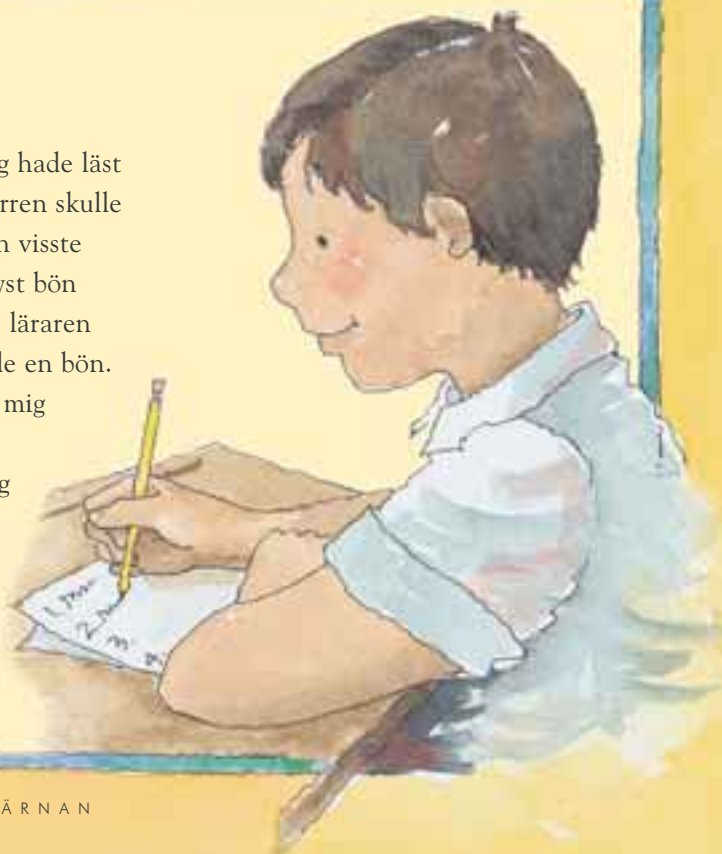
Bön hjälper

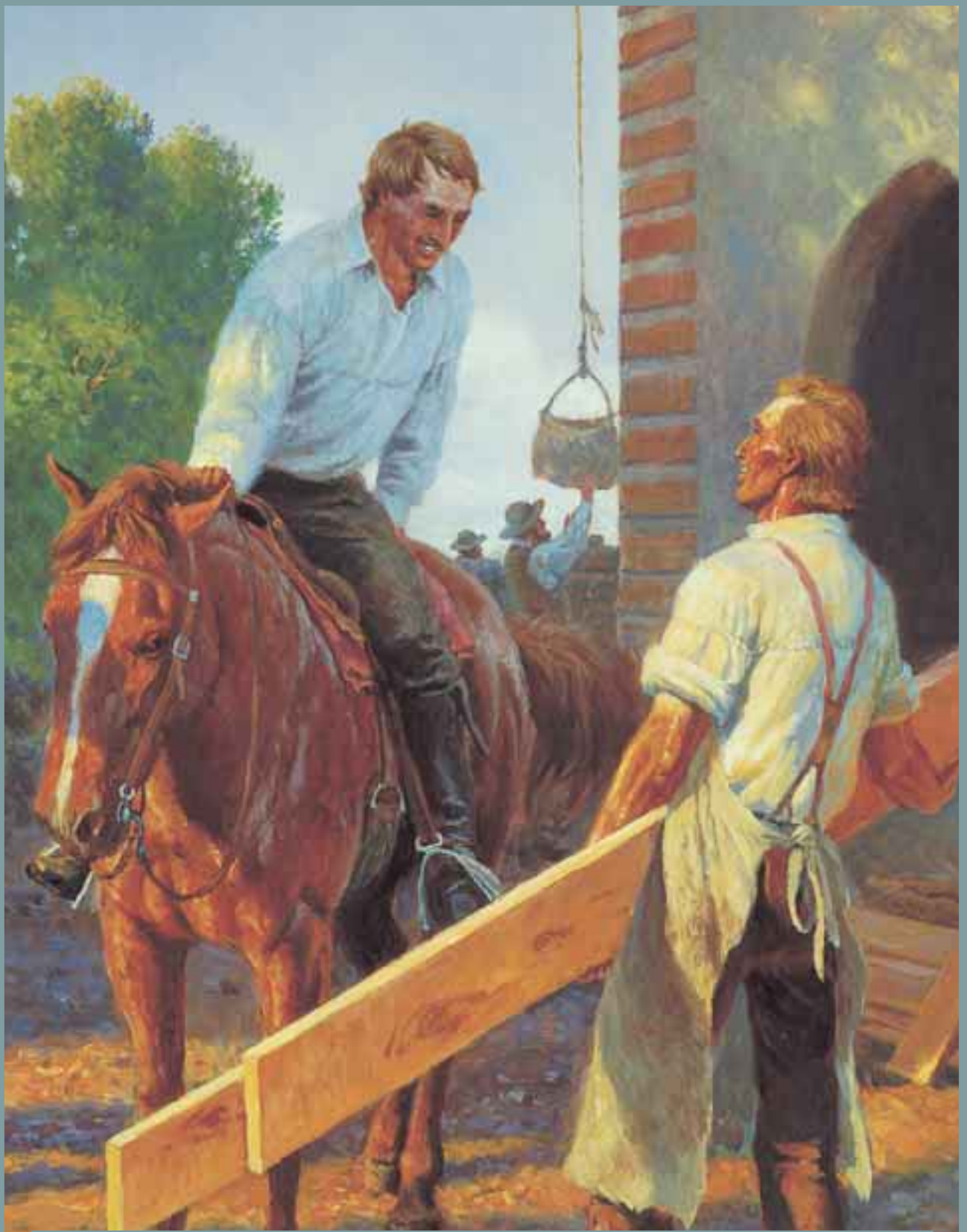
Francisco Javier Loaiza Vergara

En eftermiddag hade jag prov i matematik. Jag hade läst på, men jag hade glömt att be en bön om att Herren skulle hjälpa mig att göra mitt bästa. Jag var nervös och visste inte vad jag skulle göra. Jag ville ha mer än en tyst bön vid min bänk innan jag skrev provet. Jag frågade läraren om jag fick gå på toaletten. Jag gick iväg och sade en bön. När jag kom tillbaka till klassrummet, kände jag mig mycket lugn.

Nästa dag gav läraren tillbaka våra prov, och jag insåg att det hade gått bra. Jag vet att bön hjälper. När vi gör vårt bästa och sedan ber om hans hjälp, välsignar Herren oss. □

Francisco Javier Loaiza Vergara, 10 år, är medlem i Estaci6ns församling i Puerto Varas, Puerto Varas stav i Chile.

Joseph Smith och Levi Hancock, av Clark Kelley Price

Bland de tidigt omvända till kyrkan fanns Levi W Hancock, avskild år 1835 som en av de sjuttios presidenter. Levi, som var snickare till yrket, hjälpte till att bygga tempel, verkade som missionär i Missouri, och deltog i Sions läger och Mormonbataljonen. Han var en lojal vän till profeten Joseph Smith.

